

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς «ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἔν γένει ὧν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 5 Σεπτεμβρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 40

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΚΑΡΑΒΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALPHONSE DAUDET

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —
Ε'.

Ἕνα γιό! ὁ κύρ-Μωζὲν ἔχει γιό;

Τὸν κοιτάζει καὶ δὲν τὸν χορταίνει, καθισμένον ἀπέναντί του στὸ τραῖνο, πού τοὺς πάει ὀλοταχῶς στὸ Παρίσι.

Ὁ γέρος ἄρπαξε τὸ παιδί του, χωρὶς νὰ πῇ οὔτε εὐχαριστῶ σχεδόν, σὰν τὸ φτωχὸ πού τοῦ πέφτει τὸ μεγάλο λαχείο καὶ τὸ παίρνει καὶ χά-νεται.

Δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸ παιδί του κοντὰ σ' αὐτοὺς πού ἔλεγε γονεῖς καὶ ἀδέρφια του.

Ἐγινε τώρα τοιγούνης στὴ στοργή του, ὅσο ἦτανε ἄλλοτε στὰ λεπτά.

Δὲ θέλει μοιρασίε!

Θέλει τὸ θησαυρὸ του μό-νος του, χωρὶς κανέναν ἄλ-λος νάχῃ δικαιώματα.

Τ' αὐτιά τοῦ κύρ-Μωζὲν βουτίζουν σὰν τὸ ἐξπρές. Τὸ κεφάλι του βράζει σὰν τὸ καζάνι τῆς ἀτμομηχανῆς, κι' ὁ νοῦς του τρέχει πιδ γρήγορα ἀπ' ὅλα τὰ τραῖνα καὶ τὰ ἐξπρές τοῦ κόσμου, πηδώντας, σὲ μιὰ καὶ μόνη στιγμή, ἡμέρες, μῆνες, χρό-νια.

Τὸνειρό του εἶναι ἕνας Γεώργος εἴκοσι χρόνων, μὲ τὴ μπλέ σκοῦρα στολή καὶ τὸ πηλίκιο τῶν δοκίμων.

Θὰ πληρώσῃ ὅσα-ὅσα, — ἔχει δὲ παράδες, — ἀλλὰ ὁ Γεώργος θὰ γίνῃ «κύριος».

Οἱ ἄντρες θὰ τοῦ μιλοῦνε μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, τὰ παιδιὰ θὰ τὸν κοιτάζουν ἐκ-στατικά, καὶ σὲ μιὰ γωνιά θὰ κάθεται ἕνας γέρος, μὲ τὰ χέ-ρια γεμάτα ρόζους, καὶ θὰ

λέγῃ μὲ καμάρι «εἶναι ὁ γιός μου».

Τὴν ἴδια στιγμή κι' «ὁ γιός μου» σκέπτεται. μὲ τὸ κουκάκι του χωμένο ὡς τ' αὐτιά, ὡς νὰ βάλῃ τὸ πηλίκιο τοῦ δοκίμου, καὶ δυὸ δάκρυα ἀνεβαίνουν στὰ μάτια του.

Δὲν θάθελε νὰ τὸν ἴδῃ ὁ πατέρας του νὰ κλαίῃ, ἀλλὰ, ἦτανε τόσο ἀπότομος ὁ χωρισμός!.. Ἡ Λίνα τοῦδωσε ἕνα

σκαστὸ φιλί στὸ μάγουλο, οἱ γονεῖς του ἦτανε χλωμοὶ σὰν πεθαμένοι, κι' ὁ Γιαν-νάκης τοῦδωσε τὸ τόπι του γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Ὅλοι, ὡς κι' ὁ Γιαννάκης, κλαίγανε.

Πῶς θὰ κάνουν χωρὶς αὐτόν;

Κι' αὐτὸς πῶς θὰ ζήσῃ μακριὰ τοὺς;

Κι' ὁ μέλλων δόκιμος, εἶναι τόσο βυ-θισμένος στὶς σκέψεις του, πού ἀπαντᾷ:

— Μάλιστα, κύρ-Μωζὲν, σὲ κάτι πού τὸν ρωτᾷ ὁ πατέρας του.

Δὲν χρειάζονται μόνο χρήματα, ἀλ-λά καὶ θυσιᾶς καὶ κόποι γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς «κύριος»—αὐ-τὰ σκέπτεται ὁ Γεώργος, ἐνῶ τὸ ἐξπρές τὸν πηγαίνει ὀλο-ταχῶς στὸ Παρίσι.

Τοῦ φαίνεται πῶς τᾶχει ξαναῖδεῖ τὰ στενὰ αὐτὰ δρο-μάκια, μὲ τὰ ψηλὰ σπίτια καὶ τὰ μικρὰ παράθυρα.

Λίγη ὥρα ἀκόμη καὶ φτά-σανε.

Ὁ Γεώργος μὲ τὸν πατέ-ρα του κατέβηκαν τελευ-ταῖοι ἀπ' τὸ βαγόνι.

Κόσμος, φωνές, κίνηση, ταξιδιώτες μὲ τὰ βαλιτσά-κια στὸ χέρι.

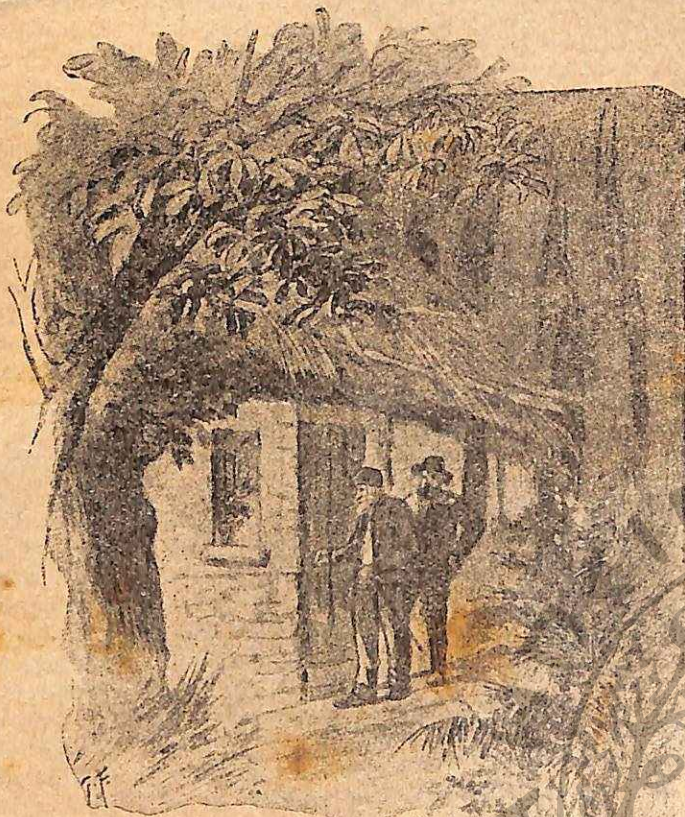
Ὁ μαραγκὸς ἔχει κατα-στρώσει κι' ὅλας τὰ σχέδιά του. Ἡ πρώτη του δουλειὰ εἶναι νὰ πάῃ «τὸ γιό του» ἴσα στὸ ράφτι τῆς σχολῆς τῶν δοκίμων.

Τὸ μαγαζί εἶναι καινού-ριο, οἱ πάγκοι λάμπουνε, οἱ ἄνθρωποι καλοντυμένοι καὶ περιποιητικοὶ μὲ τὸ πα-ραπάνω στοὺς πελάτες.

Μόλις τοῦ ἐξήγγησε ὁ κύρ-Μωζὲν τί θέλει, ἀμέσως ὁ ράφτης ἔβγαλε ἕνα μέτρο ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ ἄρ-χισε νὰ μετράῃ, λέγοντας:

— Καλὰ, καλὰ, ξέρω, κα-τάλαβα.

Ὁ νέος πού ἀντικρύζει ὁ

Ὁ Ὑπάρχμπα-Λουβὼ κι' ὁ Μωζὲν ἀπέξω ἀπ' τὸ σπιτάκι τοῦ δόξους.

«Ο μπάρμπα-Λουβώ κι' ο Μωζέν μέσα στο σπιτάκι».

Γεώργιος, σέ λίγο, στόν καθρέφτη, δέν έχει τίποτα τό κοινό μέ τό μοῦτσό τῆς «Ωραίας-Νιθερναίζας».

Μέ μιὰ κλωτσιά, γεμάτη περιφρόνηση, ὁ ράφτης σπρώχνει τὰ φτωχά του ρούχα. Ὁ Γεώργιος νιώθει νά τοῦ δύνουν ὅλα τὰ περασμένα του.

Ναί, ὅλα, γιά πάντα. Νά πού τοῦ ἀπαγορεύουν καί νά θυμάται...

— Πρέπει νά κόψετε ὅλες τίς συνήθειες τῆς παλιάς σας ζωῆς, τοῦ λέει στή σχολή αὐστηρά ὁ κ. Διευθυντής. Καί γιά νά τόν κάνουν ἐντελῶς νά ξεχάσει, ἀποφασίζουν νά τόν ἀφήνουν νά βγαίνει μόνο τὴν πρώτη Κυριακή κάθε μηνός.

Πόσο πικρά δάκρυα ἔχουσε τό πρῶτο βράδυ, στό ἄσπρο κρεβάτι τοῦ κοιτῶνα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δίπλα του ροχάλιζαν!

Πόσο ὑπέφερε τὴν ὥρα τοῦ διαλείμματος κατάμονος, χωρίς κανένα φιλικό πρόσωπο κοντά του!

(Ἀκολουθεῖ)

ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΤΟ ΒΑΡΚΑΚΙ

Θέλω τό βαρκάκι νά τὸ ρίξω Πέρα ἐκεῖ στή στέγνα τῇ μεγάλῃ, Τὰ πανιά του διάπλατα ν' ἀνοίξω Νάρμενίσῃ μέ τό μαῖστράλι.

Τὸ μακρὸ τὸ δρόμο θά τοῦ δείξω, Κι' ἂν αὐτὸ γυρίσῃ πίσω πάλι Στὸ θυμὸ μου ἀπάνω θά τὸ πνίξω Στῶν νερῶν τὴν κρύα τὴν ἀγγάλη!

Εἶναι τὸ βαρκάκι τὰ ὄνειρά μου Κι' εἶν' ἡ στέγνα τ' Ἀπειρὸ τὸ πλάνο, Τὰ πανιά ἡ λαχτάρα στὴν καρδιά μου.

Βιάζομαι ν' ἀνοίξω τὰ φτερά μου, Νά πετάξω σέ κορφὲς ἀπάνω, Κι' ἂν ποτὲ γυρίσω, νά πεθάνω!

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

MOZART

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καί τέλος —

Ὁ Σαλιέρι, ὁ ἀρχιμουσικὸς τοῦ Ἰωσήφ Β', βλέποντας στὸ νεαρὸ Βόλφγκαγκ ἕνα ἐπίφοβο ἀντίζηλο, μεταχειρίσθηκε κάθε τρόπο γιὰ νά τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴ μέση. Κι' ἐργάσθηκε τόσο καλά αὐτὸς ὁ ραδιοῦργος, ὥστε κατάφερε νάποτύχῃ ὁ Μότσαρτ στὴ Βιέννη, ὅταν ἀκριβῶς ἔδωσε τὸ ἀνώτερο ἔργο του, τὸν «Δὸν Ζουάν». Σήμερα, ἡ ὅπερα αὐτὴ θεωρεῖται ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες τίς παλιές, ὅπως ὁ «Γουλιέλμος Τέλλος» τοῦ Ροσσίνι ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες τίς νεώτερες. Κι' ὅμως οἱ Βιεννέζοι ἐκείνης τῆς ἐποχῆς δέν τὴν χειροκρότησαν καθόλου, καί μόνον ἕνας Χάιντς κατάλαβε τὴν ὁμορφιά τῆς καί τὴν ὑπερασπίσθηκε.

Τὸ 1787 ὁ Μότσαρτ εἶχε κι' ἄλλη λύπη, ἀσύγκριτα μεγαλύτερη. Ἀλλ' αὐτὴ δέν τοῦ τὴν προξένησαν οἱ ἄνθρωποι: ἔχασε τὸ λατρετὸ τοῦ πατέρα καί δάσκαλο, πού τόσο καί τόσο τοῦ χρωστοῦσε.

Τέσσερα μόνο χρόνια μεσολάβησαν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα ὡς τὸ θάνατο τοῦ γιοῦ.

Ἀλλὰ τί πατέρας πού στάθηκε γιά τὸν Βόλφγκαγκ ὁ Λεοπόλδος Μότσαρτ! Τὸν ἀνάθρεψε, τὸν ἐδίδασκε, τὸν ἐμόρφωσε, τὸν παρακολούθησε βῆμα πρὸς βῆμα σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, τοῦ ἐνέπνευσε, μέ τὸ λόγο του καί μέ τὸ παράδειγμα του, τὴν πίστη, τὴν ἀγάπη, τὴν τιμωρητικότητα, τὴν καλοσύνη. Σπάνια συνδέθηκαν ψυχικά δυὸ ὑπάρξεις ὅσο ὁ σπάνιος αὐτὸς πατέρας κι' ὁ σπάνιος γιός. Καί μπορεῖ νά τὴ μαρτυρήσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ Βόλφγκαγκ πρὸς τὸν Λεοπόλδο, πού ἀξίζει νά διαδοθῇ ὁλόκληρο:

«Πολυαγαπημένε μου πατέρα,

»Μαθαίνω αὐτὴ τὴ στιγμή μιὰ εἰδηση πού μέ καταλυπεῖ, τόσο μάλλον πού, ὕστερ' ἀπὸ τὸ γράμμα σου, ἔπρεπε νά συμπεράνω ὅτι ἡ ὑγεία σου, δόξα σοι ὁ Θεός, πηγαίνει λαμπρά. Εἶσαι λοιπὸν σοβαρὰ ἄρρωστος; Δέν χρειάζεται νά σοῦ πῶ μέ πόση λαχτάρα περιμένω ἀπὸ σένα τὸν ἴδιο εἰδήσεις καθισχυαστικές! Ἐλπίζω νά τίς λάβω σέ λίγο, ἂν κι' εἶμαι συνηθισμένος, σέ κάθε πρᾶγμα, νά φαντάζομαι πάντα τὸ χειρότερο. Ἀφοῦ ὁ θάνατος, ὅταν ἐξετάσῃ κανεῖς καλά, εἶναι ὁ ἀληθινὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, ἀπὸ πολλὰ χρόνια προσουκειώθηκα τόσο μέ τὸν πραγματικὸ αὐτὸ φίλο τοῦ ἀνθρώπου (!) ὥστε ἡ εἰκόνα του, ἀντὶ νά μέ τρομάξῃ, μοῦ εἶναι γλυκεῖα καί πα-

(!) Εἶναι καθαρὸ χριστιανικὴ ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ Μότσαρτ, ὅτι δηλαδὴ ὁ θάνατος ἔρχεται σὸ τέλος αὐτῆς τῆς ζωῆς σὰ λυτρωτής. Γιατί παύει μ' αὐτὸν ἡ ἐπὶ τῆς γῆς δοκιμασία τοῦ ἀνθρώπου, κι' ἀρχίζει ἡ ἄλλη ζωὴ, ἡ οὐράνια κι' ἡ αἰώνια.

ρήγορη! Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸ πού μέ ἀξίωσε νά θεωρῶ τὸν θάνατο σὰν τὸ κλειδὶ τῆς ἀληθινῆς μας εὐδαιμονίας. Ποτὲ δέν πέφτω νά κοιμηθῶ χωρίς νά συλλογισθῶ ὅτι, ὅσο νέος καί ἂν εἶμαι, μπορεῖ νά μὴν ξυπνήσω τὴν ἐπομένη. Κι' ὅμως κανέναν ἀπὸ ἐκείνους πού μέ γνωρίζουν δέν θά μπορούσε νά πῇ ὅτι, στὴν καθημερινὴ ζωὴ, εἶμαι πένθιμος ἢ μελαγχολικός. Δοξάζω τὸν Πλάστη μου γι' αὐτὴ τὴν εὐτυχία καί τὴν εὐχομαι σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀδελφούς μου.

»Ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ τὴν ὥρα πού σοῦ γράφω θά εἶσαι καλύτερα. Ἄν ὅμως χειροτερέψῃς, σέ ἱκετεύω, μὴ μοῦ τὸ κρύψῃς, γράψε μου ἢ βάλε νά μοῦ γράψουν ὅλη τὴν ἀλήθεια, γιὰ νά μπορέσω νά βρεθῶ τὸ γρηγορώτερο στὴν ἀγκαλιά σου. Σ' ἐξορκίζω σ' ὅ,τι ὑπάρχει ἱερώτερο. Περιμένω ὥστόσο ἕνα γράμμα καθισχυαστικὸ, καί μέ τὴ γλυκεῖα αὐτὴ ἐλπίδα σοῦ φιλῶ χίλιες φορές τὰ χέρια, καθὼς κι' ἡ γυναίκα μου κι' ὁ Κάρολος, κι' εἶμαι παντοτινὰ

Ὁ Βόλφγκαγκ σου».

Λίγους μῆνες μετὰ τὸ δυστύχημα, ὁ Μότσαρτ ξανάρχισε τὴν ἐργασία. Ἀλλὰ ἡ ὑγεία του ἦταν πιά κλονισμένη. Τοῦ εἶχαν κιόλα παρουσιασθεῖ τὰ πρῶτα συμπτώματα μιᾶς στηθικῆς ἀρρώστειας πού ἐξόριζε κάθε χαρὰ ἀπ' τὴν ψυχὴ του. Ἐργαζόταν ὥστόσο γιατί εἶχε ἀνάγκη, κι' ἡ ἐργασία τὸν τσάκιζε. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἐμπνευση τώρα τοῦ ἦταν ὀδυνηρή.

Σπάταλος, πολυέξοδος, ὁ συνθέτης τοῦ «Δὸν Ζουάν» δέν στάθηκε ποτέ του. Οἱ συχνές ὅμως ἀρρώστειες τῆς γυναίκας του κι' ἡ πολυμελής του οἰκογένεια — εἶχε τώρα ἕξι παιδιὰ — τὸν ἔκαναν νά ξεδεύῃ περισσότερο ἀπ' ὅσα μπορούσε νά κερδίῃ. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, οἱ μουσικοσυνθέτες εἶχαν ἀπὸ τὰ ἔργα τους πιδὸ πολλὴ δόξα παρά χρήματα. Κι' ὁ Μότσαρτ ἀναγκαζόταν νά κἀνὴν χρέη.

Τὸν ἀκόλουθο χρόνο ἔγραψε τὴν περίφημη κωμικὴ ὅπερα «Κοζὶ φάν τούτε» (Ἔτσι κάνουν ὅλες) πού πρωτοπαίχθηκε στὴ Βιέννη, μέ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1790. Κι' ἀμέσως κατόπι τὸν «Μαγευμένο Αὐλὸς».

Τὴν ὅπερα αὐτὴ τὴν ἔγραψε γι' ἀγάπη τοῦ ἱμπριστρίου Σινανέντερ, πού βρισκόταν τότε στὰ πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας. Ὁ Μότσαρτ τὸν λυπήθηκε καί τοῦ παρέδωσε τὴ μουσικὴ χάρισμα, μέ τὴ συμφωνία μόνο νά μὴν τὴ δώσῃ νά παιχθῇ καί σ' ἄλλα θέατρα. Ὁ Σινανέντερ ὅμως, ὁ ἀχάριστος, δέν ἐκράτησε καθόλου αὐτὴ τὴ συμφωνία. Κι' ἀφοῦ ἔπαιζε τὸ «Μαγευμένο Αὐλὸς» στὸ θέατρο τοῦ ἐκατὸν εἰκοσιπέντε φορές στὴ

σειρά, (1791) χωρὶς νά δώσῃ στὸ συνθέτη πεντάρα, γέμισε τὸν κόσμον μέ ἀντίγραφα τῆς μουσικῆς πού τὰ πούλησε γιὰ λογαριασμό του. «Τὸν κατεργάρη!» εἶπε μόνο ὁ Μότσαρτ ὅταν τὸ ἔμαθε. Τίποτ' ἄλλο. Τόσο ἀγαθὸς ἦταν καί τόσο ἄφινε τοὺς ἐπιτήδειους νά τὸν ἐκμεταλλεύονται.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, ἄρρωστος, κουρασμένος, ἐξαντλημένος, ὁ Μότσαρτ κυριεύει συχνὰ ἀπὸ τὸ προαίσθημα τοῦ θανάτου. Καί τότε συνέβη κάτι παράξενο, πού τοῦ δυνάμωσε αὐτὸ τὸ προαίσθημα: Μιὰ μέρα, τὸν ἐπισκέφθηκε ἕνας ἄγνωστος, ἕνας ξένος, πού φοροῦσε σταχτιά ρούχα, καί χωρὶς νά πῇ ποῖος ἦταν καί ποῖος τὸν ἔστειλε, τοῦ πρᾶγγεψε ἕνα *Ρένβιεμ*, δηλαδὴ μουσικὴ γιὰ μιὰ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Εἶπε πὼς τὸ ἔργο ἔπρεπε νάναί ἔτοιμο σ' ἕνα μῆνα, καί πλήρως προκαταβολικὰ στὸ συνθέτη ἑκατὸ δουκάτα.

Ὁ Μότσαρτ ὑποσχέθηκε. Δέν μπόρεσε ὅμως νά κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσή του, γιατί ὑποχρεώθηκε νά γράψῃ μιὰ ὅπερα γιὰ τίς ἐορτὲς τῆς στέψης τοῦ Λεοπόλδου Β' τῆς Βοημίας καί νά πάῃ κι' ὁ ἴδιος στὴν Πράγα γιὰ τὴν παράσταση. Τὴ στιγμή πού ἐτοιμαζόταν νάνεβῇ στὸ ταξιδιωτικὸ ἀμάξι, νά, τοῦ παρουσιάστηκε πάλι ὁ ἄγνωστος μέ τὰ σταχτιά καί τὸν ρώτησε πότε θά τελείωνε τὸ *Ρένβιεμ*. Ἦταν ὁ θαλαμηπλόος κάποιου ἄρχοντα, πού εἶχε πεθάνει ἡ γυναίκα του καί, γιὰ νά τὴν τιμήσῃ κατὰ τὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἤθελε μιὰ καινούργια σύνθεση, ἀπὸ μεγάλο μουσικό, γιὰ τὸ μνημόσυνό της. Τίποτα λοιπὸν τὸ ὑπερφυσικὸ σ' αὐτὴ τὴν ἐμφάνιση. Ὁ Μότσαρτ ὅμως, στὴν ψυχικὴ κατάστασή πού βρισκόταν, τὴ θεωρῆσε σὰ μῆνυμα ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, καί σχημάτισε τὴν πεποίθησή πὼς θά πέθαινε πολὺ γρήγορα καί πὼς τὸ *Ρένβιεμ* εἰκοῖνο θάταν γιὰ τὴ δική του τὴν κηδεῖα!

Πῆγε στὴν Πράγα, ἔδωσε κεῖ τὴ νέα του ὅπερα, πού δέν ἐνθουσίασε καθόλου τὸ κοινὸ, καί γύρισε καταλυπημένος κι' ἀπαρηγόρητος γιὰ τὴν ἀποτυχία. Ἀμα συνήλθε λίγο, βάλθηκε μέ ζήλο νά γράψῃ τὸ μοιραῖο *Ρένβιεμ*. Ἦταν τότε ἀρκετὰ καλὰ στὴν ὑγεία του. Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ξαναρρώστηκε κι' ἀναγκάστηκε νά πέσῃ στὸ κρεβάτι, ἀφίνοντας στὸ μαθητὴ του Συσμάχερ τὴ φροντίδα νάποτελειώσῃ τὸ ἀρχισμένο ἔργο...

Αὐτὸ ἦταν! Στις 5 τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1791, σὲ ἡλικία 36 μόλις χρονῶν, ὁ μεγαλοφυὴς συνθέτης ξεψύχησε μέ τὴ γαλήνη καί τὴν ἐγκαρτέρησή τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανοῦ. Ἡ γυναίκα του Κωσταντσα, ἡ ἀδελφὴ τῆς Σοφίας Βέμπερ, τὰ παιδιὰ του, οἱ φίλοι του, τὸν περιστοιχίζαν. Μιὰ στιγμή, ἡ Σοφία, ξεσπώντας σὲ λυγμούς, ἔκαμε νά βγῇ ἔξω. «Σταθῆτε! τῆς φώναξε ὁ ἐτοιμοθάνατος.

θέλω νά μέ ἴδῃτε νά πεθαίνω ὅλοι!»

Ἔτσι ἔζησε κι' ἔτσι πέθανε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους μουσικοσυνθέτες τοῦ κόσμου. Τὰ ἔργα τοῦ Μότσαρτ — καί σ' αὐτὴ τὴ βιογραφία δέν ἀναφέραμε παρά τὰ κυριώτερα — ζοῦν καί θά ζήσουν αἰώνια.

Μοιάζουν μέ στυλοβάτες στὸ ἱδανικό παλάτι τῆς Μουσικῆς. Τὸ κρατοῦν ἀτράνταχτο καί τὸ προφυλάγουν ἀπὸ τίς τολμηρὲς προσπάθειες ἐκείνων πού θέλουν νά ὑποσκάψουν τὰ θεμέλιά του.

(Διασκευή ἀπὸ τὸ γαλλικὸ τοῦ Clément.)

KIMON AΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Εἶπα πὼς τὰ μικρὰ ζῶα μέ φοβόνταν τώρα γιὰ τὴν ἀνίκητη περικεφαλαία μου. Τὰ μεγάλα ὅμως καθόλου. Ναί, πεντάρα σοῦδιναν αὐτὰ γιὰ περικεφαλαίες! Καί μιὰ μέρα μοῦ εἰχτηκε ὁ Μοῦργος, ἕνας σκύλαρος τρομερὸς καί φοβερός.

Τόβαλα στὰ πόδια, ὁ ἔχτρος μ' ἔφτασε, ἔκαμε νά μέ δαγκώσῃ καί... μᾶφρησε ἀμέσως οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο.

Εἶχε σπάσει κι' αὐτὸς τὰ μοῦτρα του στὸ σκληρὸ τσιμέντο τοῦ κεφαλιοῦ μου καί τὸν αὐτιῶν μου!

Ἔτσι γλύτωσα κι' ἀπὸ τὸ Μοῦργο, πού ὅταν μέ κυνηγοῦσε, ἐνόμισα πὼς ἦρθε ἡ τελευταία μου στιγμή.

Καθὼς ἔφρευα ὅμως — ἂν καί νικητὴς, πάντα φοβόμουν τὸ σκύλαρο — παρτήρησα πὼς κομμάτια ἀπὸ τσιμέντο ἔπεφταν στὴ ράχη μου καί χάμω σὰ χα-

λάζι. Στὴν ἀρχή, μοῦ φάνηκε πὼς κάποιος μέ πετροβολοῦσε. Σὲ λίγο ὅμως κατάλαβα πὼς ἡ περικεφαλαία μου εἶχε σπάσει καί πὼς τὰ πετραδάκια πού ἔπεφταν γύρω μου, ἦταν τὰ συντρίμια της. Μοῦ τὴν ἔσπασαν χωρὶς ἄλλο τὰ δόντια τοῦ Μοῦργου.

Σπασμένη περικεφαλαία δέν μοῦ χρησίμευε πιά σὲ τίποτα. Χωρὶς δυσκολία, ἐξεκόλλησα ἀπὸ τὸ κεφάλι μου κι' ἀπὸ ταῦτά μου καί τὰ τελευταία της συντρίμια. Καί ξανάγινα ὁ Κανελλῆς πού ἤμουν πρῶτα, δηλαδὴ ἕνα κουνέλι σὰν τᾶλλα.

Νά σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια, δέν λυπήθηκα καί τόσο. Πάντα ἦταν ἕνα βάρος πού ἔβγαине ἀπὸ πάνω μου. Ὅπως ζοῦσαν τᾶλλα ζῶα χωρὶς περικεφαλαία, ἔτσι

θά ζούσα τώρα κι' εγώ. Κι' εξακολούθησα την ελεύθερη κι' ωραία ζωή μου. Πήγαινα όπου ήθελα, έτρωγα ό,τι μου τύχαινε, κοιμώμουν όπου έβρισκα. Μά και τη νύχτα ακόμα, όταν μάλιστα είχε φεγγάρι, μου άρεσε να τρέχω έδω κι' εκεί. Κοίταζα μόνο να φυλάγουμε από άλεπούδες, από λύκους, από σκύλους και τὰ λοιπά...

Δυστυχώς όμως, οι έχθροι ενός κουνελιού δεν είναι μόνο τὰ σαρκοφάγα ζώα. Είναι κι' οι άνθρωποι που τὰ κυνηγούν με χίλιους τρόπους. Κι' εγώ, νέο κι' άπραγο ακόμα κουνέλι, δεν τους ήξερα τους τρόπους αυτούς, ούτε είχα κοντά μου τους γονείς μου, που ήξεραν, για να με οδηγούν και να με προφυλάγουν...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Α'

Τί μπορεί να κρύβεται πίσω από έναν άνηφορο; Έναν άνηφορο που κρατάει μόνο δέκα λεπτά; Είναι έδω ένας τέτοιος άνηφορος. Είναι όμως κι' ένας δρόμος ολόσιος, άμαξωτός, που ζώνει δυο φορές στο μάκρος του ένα βουνό. Σ' αυτόν τον ίδιο δρόμο κάνει όλος ο κόσμος ο γνωστικός τον περίπατό του. Εμείς συχνά πέρνουμε τὸ άπότομο άνηφορικό μονοπάτι. Άνεβαίνουμε με κόπο κι' άκούμε τις πέτρες να κατρακυλάνε κάτω άπ' τὰ πόδια μας. Άμα φτάσουμε στην κορφή του βουνού άναπνέουμε τόσο γρήγορα και τόσο βιαστικά, που θάνκι πολύ άστείο να μάς άκούση κανείς να μιλάμε.

Λένε ότι ένας άνηφορος θά φέρη πάντα τον κατήφορο. Έστερα όμως από τὸ δικό μας άνηφορο, αρχίζει ένα ίσιο μονοπάτι στη πλαγιά του βουνού, που άκολουθάει. Ένα ίσιο μονοπάτι που σὲ τραβάει χωρίς να τὸ θέλεις και σὲ κάνει να τρέχεις σάν τὸ πουλί.

Εκεί είναι και τὸ όροπέδιο, ένα ίσιο μακρόστενο χωράφι, που έμεις τὸ βγάλαμε έτσι, γιατί είναι μιὰ λουρίδα ίσια γῆς άνάμεσα σὲ δυο πλαγιές. Έδω κι' ή κάθε φούχτα χῶμα είναι πολύτιμη κρατιέται και στερεώνεται με προσοχή, καλλιεργείται με άγάπη. Βλέπεις σὲ έναν κρημνό, εκεί που δὲ μπορεί κανείς ν' άνέβῃ, μιὰ λουριδίτσα γῆς, τόση που θά μπορούσε κανείς να την περάσει με πέντε βήματα, σπαρμένη, καλλιεργημένη, κι' άναρωτιέσαι ποὺ θάναι τ' όφελος... Ξεχνάμε, βλέπεις, έμεις ότι δίνεις ένα στη γῆ και σου δίνει δέκα. Κι' εκεί που θά ρίξεις δέκα σπόρους θά πάρης ένατό.

Σ' αυτό λοιπόν τὸ «όροπέδιο» ήταν φυτεμένο φέτος στάρι. Τὸ βράδυ, όταν φυσούσε τὸ βοριαδάκι, έκανε τὰ χρυσοπράσινα σπαρτά θάλασσα άληθινή, που κυμάτιζε όπως ή θάλασσα που τὴ σαλεύει τὸ μελτεμάκι.

Πόσες φορές δὲ μάς ήρθε ή τρέλλα να τρέξουμε, να πέσουμε μέσα και να κυλιστούμε σάν σὲ άληθινά κύματα! Άλλά μάς κράτησε, δλόρθος και σοβαρός, ο άνθρωπος και κόπος, που έμεις που θέλαμε ν' άπολαύσουμε τώρα μιὰ τρελλή διασκέδαση, δεν τούχαμε τίποτα προσφέρει. Κι' εξακολουθούσαμε τὸ δρόμο μας.

Συχνά πηγαίνοντας ή γυρίζοντας τὸ βράδυ, άπαντάμε σ' αυτό τὸ μονοπάτι ανθρώπους και ζῶα που γυρίζουνε από τὰ χωράφια τους. Τους χαιρετάμε και μάς χαιρετάνε με την καλοσύνη των χωρικών, που χαιρετάνε τον καθένα στο δρόμο τους, χωρίς να τον γνωρίζουν. Αυτοί γυρίζουνε πρὸς τὸ χωριὸ κουρασμένοι, ήλιοκαμένοι, με τὰ ζῶα τους φορτωμένα, με τις πλάτες τους φορτωμένες με ξύλα ξερά.

Οί γυναίκες έχουν σηκωμένες τις φούστες τους, δεμένες στη μέση, κι' έχουν μαζί τους κατσικούλες, που είναι μικρές ακόμα για να πηγαίνουν με τὸ κοπάδι. Τις φωνάζουν και τις καλοῦνε να προχωρουν μαζί τους με μικρά χαιδευτικά γέλια σάν νάναι μικρά παιδιά... Περνοῦν όμως βαριά κι' άργά κι' έμεις ξαναπηγαίνουμε τὸ δρόμο μας.

Όταν φτάσουμε στη βρύση, πάντα καταθόμαστε. Είναι μιὰ βρύση σάν όλες που συναντά κανείς στους δρόμους και στα μονοπάτια. Μιὰ πέτρινη γούρνα γεμίζει άδιάκοπα από νερό λιγοστό, που βγαίνει άπ' ένα τοίχο. Τὸ νεράκι τρέχει ολόενα βιαστικά, άφίνει τον καθένα να δροσιστή κοντά του, και ξαναφεύγει καθαρὸ σάν τὸ κρύσταλλο.

Αυτὲς οί βρυσούλες εκεί στα μονοπάτια, οί μικρές ταπεινὲς πηγὲς μέσα στα δάση, τὰ μικρά κελαριστά θαύματα, ξαναίγονται ξαφνικά στο διαβάτι εκεί που δεν τὰ περιμένει, τὸ λένε τὸ σιγανὸ τραγούδι τους, τὸ δίνουν τὴ δροσιά τους, τὸ ξεκούρασμα, και δεν ρωτάνε ποτὲ σὲ ποιὸν τὰ δώσανε...

Δίπλα στο νεράκι που τρέχει, καθόμαστε, σκύβουμε στο σκοτεινὸ δρόμο, που φέρνει τὸ νερό μέσα από τον τοί-

χο, προσπαθώντας να μάθουμε από ποῦ έρχεται. Μά ή μικρή πηγὴ ξέρει να κρατᾶ καλά τὸ μυστικό της. Γεμίζουμε τις φούχτες μας και πίνουμε πολλές πολλές φορές άπ' τὸ δλόδροσο νερό.

Χτὲς σταμάτησε εκεί ένας χωριάτης με τὸ ζῶο του. Έδρωμένοι, κουρασμένοι κι' οί δυο, πλησιάσανε λαχταριστά στη βρύση. Ο άνθρωπος άφησε τὸ ζῶο του να περάσει πρώτο, σφυρίζοντας του γλυκά και κουρασμένα σάν να τούλεγε:

— Πιὲς νεράκι.

Εκείνο έσκυψε στη γεμάτη γούρνα, και για μερικὲς στιγμὲς δεν άκούστηκε τὸ νερό να τρέχῃ... Έστερα προχώρησε και στάθηκε δίπλα. Έσκυψε τότε κι' ο άνθρωπος, έπλυνε τὰ χέρια του και τὸ πρόσωπό του, άδειασε σὲ μιὰ στιγμή με τὰ χέρια του δλόκληρη τὴ γούρνα, την άφησε να ξαναγεμίσει, και τότε έσκυψε, άκούμπησε τὰ χέρια του μέσα στο νερό σάν σὲ ποτήρι και ήπие, ήπие.

Εμεις κοιτάζαμε ζηλιάρικα. Πόσο νερό μπορεί να χωρέσει ή φούχτα του χεριού; και τὸ μισὸ χύνεται ως που νάρθη τὸ χέρι στο στόμα... Ο άνθρωπος και τὸ ζῶο του άπομακρυνόνταν ήσυχα...

Έστερα πιὰ μπαίνουμε στο δάσος. Δεν είναι πολὺ πυκνὸ. Είναι ένα περίεργο δάσος. Έδω κι' εκεί σχηματίζει τούφες πυκνὲς από μεγάλα δέντρα, κι' άλλου πάλι δεν έχει καθόλου.

Δεν είναι άνηφορικό και μοιάζει σάν καλλιεργημένο πάρκο. Άφίνει έδω κι' εκεί δρομάκια, μικρά ισώματα φυτεμένα τριγύρω, άλλου δλόκληρες μικρές πλατείες κρυμμένες μέσα σὲ έλατα και στολισμένες με φουντωτὲς τούφες από άγριους θάμνους. Άλλου πάλι μεγάλα δέντρα σχηματίζουν δλόκληρες σπηλιές. Πραγματικά δέντρινα άντρα...

Κάτω από μιὰ τέτοια σπηλιά γλυτώσαμε, μιὰ φορά, μιὰ μεγάλη βροχή. Άρχισε άπτόμα κι' άγρια να συννεφιάζῃ. Τυλιχτήκαμε μέσα στα σύννεφα και δὲ βλέπαμε οὔτε τὰ κοντινά δέντρα... Σὲ λίγο άρχισε να βρέχῃ... Χωθήκαμε μέσα στην πιὸ μεγάλη σπηλιά κάτω από τὰ δέντρα...

Μαγεμένοι κάτω από τὰ πιὸ πυκνά κλαδιά, νοιώσαμε άρκετὲς ψυχάλες να φτάνουν επάνω μας. Η καταιγίδα είχε ξεσπάσει πιὸ πέρα από μάς. Άκούγαμε μακρινὲς βροντὲς και κεραυνούς, και κάτι περιέργους ήχους, που έρχόνταν μέσα άπ' τὰ σύννεφα όταν παύανε οί βροντὲς, σάν μπερδεμένες κι' άτονες καμπάνες...

Οί άνθρωποι στο κοντινὸ χωριό, άπελπισμένοι, χτυποῦσαν δυνατά και παράφορα όλες τις καμπάνες του χωριού, για να σταματήσῃ τὸ δυνατό χαλάζι που έπεφτε. Φτωχὲς ανθρώπινες ίκσειες, που δεν έφταναν στον οὐρανὸ...

Όταν σταμάτησε ή βροχή και καθάρισε λίγο ο οὐρανός, βγήκαμε άπ' τὴ σπηλιά μας.

Τὸ χῶμα ήταν βρεμένο, τὰ δέντρα, πλυμένα, στάζανε άπ' τις άκρες των κλαδιών τους ακόμα νερό. Όταν στο πέρασμά μας τραντάξαμε κανένα κλαδί, πέφτανε επάνω μας χιλιάδες σταγόνες νερού. Πελώριες μπάλες από σύννεφα φεύγαν διωγμένα και κυλιόνταν βαριά πάνω στα βουνά και στις χαράδρες, κι' άλλα άνοίγανε και διαλύονταν σάν νάταν καπνός. Τὰ μακρινά χωριά ξεχωρίζανε κατκάθαρα, σκαρφαλωμένα στις πλαγιές ή άκουμπισμένα έλαφρά πάνω στα ισώματα που άφίνανε τὰ σκοῦρα βρεμένα βουνά...

Αυτὸ τὸ δάσος τὸ άλλόκοτο δεν κρύβει τίποτα. Μέσα άπ' τὰ πυκνά δέντρα, βγαίνουμε ξαφνικά σ' ένα ξάνοιγμα και βλέπουμε γύρω όλο τον όρίζοντα: Ολόκληρες όροσειρές τριγύρω. Βουνά, βουνά πολὺ μακρινά, γαλάζια, που δεν κόβει τίποτα τὴ θέα τους στο μεταξύ. Είναι τόσο άχνά, τόσο γαλάζια μερικὲς φορές, που μοιάζουν με θάλασσα. Δεν φαίνονται επάνω τους οὔτε τὰ δάση που έχουν, οὔτε τὰ χωριά...

Τὸ βράδυ όταν, ο ήλιος ρυθίζεται άνάμεσα στις μακρινὲς καμπύλες τους, μοιάζει σάν να πέφτει σιγανὰ στη θάλασσα... Χαμένος πίσω άπ' τὰ βουνά, χτίζει με τις τελευταίες κρυφὲς άχτίδες του παλάτια φωτεινά στον οὐρανὸ, άνάμεσα στα σύννεφα που πλανιούνται. Δούζει τὰ πάντα με τὸ πιὸ θαυμαστὸ φῶς, και τυλίγει τὰ βουνά στα πιὸ μαγικά ροδαλά χρώματα.

Στιγμὲς άποθέωσης, που ή φύση, βέβαιη πάντα πὼς θάρθουν, τις περιμένει όπομονητικά, και τις χαιρετά δοσμένη σύμφυχη στο μαγικὸ φωτολούσιμο...

Σιγά κι' άργά ξανασβύουν όλα, και τὰ βουνά ξαναπέρνουν τὴ μακρινή τους όψη...

Τὸ δάσος, βαρὺ και σκοτεινὸ, άνατριχιάζει με τὸ έλαφρὸ άεράκι... Τὸ τελευταίον θάμπος φεύγει. Η νύχτα έρχεται...

Παίρνουμε γρήγορα τὸ δρόμο για τὸ χωριό. Σ' αυτό τὸ μέρος είναι πάντα ερημιά. Ποτὲ δὲ συναντάμε άνθρωπο. Σπάνια άκούμε τὸ κουδούνι κανενὸς μολαριού και τὴ φωνή τὸν άγωγιάτη που τὸ φωνάζει να προχωρήσῃ.

Περνάει βιαστικά στο μονοπάτι που είναι πιὸ χαμηλά και φέρνει στο άλλο χωριό. Περνάει ξέννοιαστος και ποτὲ δεν γυρίζει να κοιτάξῃ δίπλα του, βέβαιος για τὴ μοναξιά του μέρους. Άν έμεις είμαστε κακοί άνθρωποι, θά μπορούσαμε να τὸ κάνουμε κακὸ αὐτὴ τὴν ὥρα... Σωπαίνουμε ως που να περάσει για να μην τον τρομάξουμε. Περνάει χωρίς να μάς δῇ, περπατώντας βαριά με μιὰ άκρα έμπιστοσύνη όπως και τὸ

ζῶο του. Σὲ λίγο άκούμε μέσα από τὰ δέντρα τὸ τραγούδι του, που συνοδεύει τὸ περπάτημά του...

Πλανιόμαστε στα μονοπάτια, στα ισώματα άνάμεσα στα δέντρα που μόνο έμεις τὰ γνωρίζουμε. Έδω τελειώνει ένας δρομάκος και κει άρχίζει άλλος ένας, που γενήκανε μόνοι τους, και κανείς δεν τὸς πατάει...

Όταν γυρίζουμε στο χωριό, στο δρόμο τον άμαξωτό, τον ίσιο, κάνει όλος ο κόσμος κανονικά τον περίπατό του.

Περνάμε βιαστικά δίπλα τους σκονισμένοι και κουρασμένοι. Χαμογελάμε στα κρυφά... Μπορεί και κείνοι να κουνάνε τὸ κεφάλι τους για λογαριασμό μας.

Μά κανείς δεν ξέρει τί μπορεί να κρύβῃ καμμιὰ φορά ένας άνήφορος...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

Ο ΑΝΤΡΕΙΩΜΕΝΟΣ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —

Μαλλιοτραδήχηκε, δάρθηκε, ξέσκισε τὰ μάγουλά της με τὰ νύχια της, άρπάζει βιαστικά ένα καρβέλι ψωμι και παίρνει τρέχοντας τον δρόμο, να πάῃ να βρῇ τὸ γιό της.

Περπάτησε, περπάτησε, ως που έφτασε στο πρώτο σιδερένιο αλώνι. Είδε εκεί τὸ Δράκο χωμένον ως τὴ μέση και τον ρώτησε:

— Μὴν εἶδες τὸ γιόκα μου, να περάσει άπ' έδω;

— Γίός σου ήταν αὐτός, μωρή σκύλα: άντε και ρώτα πάρα πέρα, στα άλλα αλώνια, τὰ δέλφια μου και αὐτὰ θά σου εἰποῦν.

Τράβηξε τὸ δρόμο της, βρήκε τὸς άλλους δυο Δράκους, που τῆς εἶπαν και έκείνοι τὴν ίδια κουβέντα με τον πρώτο.

Πῆρε πάλι τὸ δρόμο και βρέθηκε μπρὸς στον γυάλινο πύργο, μπαίνει μέσα στην αὐλή, τηράει δεξιά, τηράει ξεραδιά, βλέπει πρώτα ριγμένο κατὰ γῆς τὸ κορμί του γιου της, και πάρα πέρα τὸ κεφάλι του.

Κάθισε κοντά τους. τὰ πήρε στην άγκαλιά της και άρχισε φιλιὰ, κλάμματα και μοιρολόγια, που και οί πέτρες και τὰ δέντρα κλαίγανε μαζί της.

Άφου έκλαψε, έκλαψε, άπόστασε και στάθηκε λίγο, κοιτάζοντας πότε τον οὐρανὸ, και πότε τὸ σκοτωμένο παιδί της.

Εκεί βλέπει δυο πουλάκια που κατέβηκαν να πιουν νερό σὲ μιὰ γυαλένια βρύση του πύργου. Σάν ήπιαν, άρχισαν να παίζουν. Καθὼς παίζανε, μάτιξαν ένα σχοληκάκι, έτρεξαν και τὰ δυο να τὸ φάνε και άρχισαν να μαλώνουν τὸ τὸ ένα, τὸ άλλο, τρυπάει τὸ ένα τὸ λαρύγγι τὰλλουνοῦ.

Τότε εκείνο που έμεινε ζωντανὸ πέταξε σὲ μιὰ άλλῃ μικρὴ βρύση, που άπ'

αὐτὴν έτρεχε τὸ νερό στάλα - στάλα, πήρε με τὸ στόμα του μιὰ γουλιὰ νερό και γύρισε και τὴν έρριξε στη λαδοματιά του σκοτωμένου πουλιού.

Άμέσως τὸ πουλάκι ζωντάνεψε και φρρρρ... μιὰ πέταξε σ' ένα δέντρο, και από κοντά του τὸ άλλο πουλί κι' εκεί άρχισαν πάλι να παίζουν.

Μόλις εἶδε αὐτὰ, ή γριά άνασηκώθηκε, έσιμψε τὸ κεφάλι του γιου της στο κορμί του, έτρεξε στη βρύση, και πήρε άπ' αὐτὴ με τις φούχτες της σταλαγματιὲς νερό· τόρριξε στο μέρος που είχε κολλήσει τὸ κορμί με τὸ κεφάλι του γιου της· αὐτὸς τότε άνακλαδίστηκε, πήρε βαθειὰ άνάσα, έτριψε τὰ μάτια του και εἶπε:

— «Άχ! τί βαρεία που κοιμώμουνα και τί άλαφριά που ξύπνησα».

— Παιδάκι μου, κοιμώσουνα, ή σκοτωμένο σὲ είχανε; Και τὸυ έστόρησε πὼς από τὸ μακραμένο λουλούδι τῆς ταμπακέρας, έκατάλαβε πὼς κάτι μεγάλο κακὸ τὸυ έτυχε, πὼς πήγε εκεί, πὼς τον βρήκε και πὼς τον ζωντάνεψε.

Εκείνος σάν τάκουσε τῆς φίλησε τὸ χέρι και τῆς εἶπε να γυρίσῃ σπίτι της, γιατί αὐτὸς θά πήγαινε να βρῇ τὴν τύχη του.

Άρχισε πάλι ή μαυρομάinna να κλαίῃ μὰ δεν μπόρεσε να τον κάνῃ νάλλάξῃ γνώμη, εἶδε κι' άπόειδε, και τράβηξε για τον τόπο της.

Ο άντρεϊωμένος, σάν έφυγε ή μάinna του, κρύφτηκε επάνω σ' ένα δέντρο και παραμόνευε, κοιτάζοντας τον πύργο, να βγῇ ή Βασιλοπούλα στο παράθυρο, να τὴν κουβεντιάσῃ.

Καθὼς πρόβαλε ή Βασιλοπούλα στο παράθυρο και τον εἶδε ζωντανὸ, πέταξε άπ' τὴ χαρὰ της και τον φώναξε να πάῃ επάνω. Πῆγε εκείνος και τῆς εἶπε:

— Βάλθηκα να σὲ ξεσκλαδῶσω, αν τὸ θέλεις και οὔ, έλα να φύγουμε μαζί μακριά άπ' έδω.

— Θέλω, και παραθέλω να ξεσκλαδωθῶ και να σὲ κάνω άδερφό μου, ή αν με καταδέχεται άντρα μου. Μά πὼς να γίνῃ, που δπου και να πάμε, ο Δράκος θά μάς βρῇ και θά μάς σκοτώσῃ και τὸς δυο;

Ο άντρεϊωμένος συλλογίστηκε λίγο και τῆς εἶπε:

— Στο χέρι σου είναι να λευτερωθῇς αν κάνῃς όπως θά σου πῶ εγώ.

— Και στη φωτιά να μου πῆς να πέσω, άδερφέ μου, πέφτω, φτάνει να γλυτώσω άπ' αὐτὸ τὸ θεριὸ τὸ Δράκο.

— Άκουσε και πρόσέξε τί θά κάνῃς: άμα γυρίσῃ τὸ βράδυ από τὸ κονήγι ο Δράκος και καθήσετε να φάτε, νάρχισῃς να τὸ γλυκομιλῇς· εκεί που θά τον δῇς ευχαριστημένο γι' αὐτό, να τον ρωτήσῃς που έχει τὴ δύναμη του, και εἰ,τι σου πῇ τὸ λὲς αὐριό τὸ πρωί, και

τά πάρα κάτω είναι δουλειά δική μου.

Η Βασιλοπούλα έκανε όπως της είπε ο άντρειωμένος, και κατάφερε το Δράκο να της υποσχεθί πως θα της πη, την αυγή, το μυστικό του για τη δύναμή του.

Αμα ξημέρωσε ο Θεός την ημέρα, την πήρε ο Δράκος στο παράθυρο, και της έδειξε ένα βουνό που ήταν μακριά απ' εκεί μια ημέρα δρόμο.

— Τό βλέπεις, της λέει, αυτό το βουνό; στη ρίζα του είναι μια σπηλιά, μέσα σ' αυτή είναι μια γουρούνα στοιχειωμένη και έχει στην κοιλιά της ένα κλουδί με τρία περισσότερα· αυτά είναι η δύναμη μου και βλέπεις πόσο καλά είναι προφυλαγμένη.

Σάν έφυγε ο Δράκος, πήγε ο άντρειωμένος απάνω και έμαθε από τη Βασιλοπούλα που, και ποιά ήταν η δύναμη του Δράκου. Τήν αποχαιρέτησε και ξεκίνησε να πάη να βρή τη γουρούνα.

Τράβηξε ίσα κατά το βουνό, και σάν έφτασε σ' ένα χωριό που ήταν κοντά σ' αυτό, ζήτησε του παπα το σπίτι και έγινε κοπέλι του.

Ο παπας είχε μια μονάχα θυγατέρα και πολλά πρόβατα, και κράτησε τον άντρειωμένο να του τά βόσκη.

Τήν άλλη μέρα, άμα έτοιμάστηκε το παλληκάρι να πάη τα πρόβατα στη βοσκή, του λέει ο παπας:

— Στάσου νάρθω κι εγώ μαζί, έπει-
δη εσύ δεν ξέρεις τα κατατόπια, να σου δείξω που θα πηγαίνης.

Ξεκίνησαν και σάν έφτασαν μακριά από τη ρίζα του βουνού ως πέντε τουφεκιές τόπο, το έδειξε ο παπας ένα φράχτη και του εξήγησε πως αυτόν τον είχε κάνει το χωριό, και πως ως εκεί έπρεπε να πηγαίνουν τα πρόβατα, γιατί πέρα από το φράχτη, μέσα σε μια σπηλιά, ήταν μια στοιχειωμένη γουρούνα, που έτρωγε όλους τους ανθρώπους και όλα τα ζωντανά, και σύ, παιδί μου, το είπε, ως το φράχτη να πηγαίνης και μὴν ξεγελαστής καμμιά φορά να τον περάσης, γιατί θα χαθής μαζί με τα πρόβατα.

— Καλά, του απάντησε το παιδί, κι' από μέσα του είπε: — και που να τξερ-
ρες, παπά μου, πως κι' εγώ γι' αυτή τη γουρούνα έγινε κοπέλι σου!

Αμα σε λίγο έφυγε ο παπας, τράβηξε ο άντρειωμένος με τα πρόβατα κατά το φράχτη, άνοιξε ένα μέρος σ' αυτόν και πέρασε από τη μέσα μεριά μαζί με όλα τα πρόβατα.

Εκεί τα πρόβατα βρήκαν χορτάρι ψηλό ίσα μ' ένα μπόι—άπατητος τόπος βλέπεις—και έπεσαν με τα μούτρα στη βοσκή. Καθώς βόσκαγαν έτσι, άκουσε το παλληκάρι ένα μουγγρητό που βούιζε ο τόπος, και τραντάχτηκε η γή. Ός που να καλοκοιτάξη γύρω του, βλέπει τη στοιχειωμένη γουρούνα.

(Τό τέλος στο ερχόμενο)

ΠΑΝ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΓΝΩΣΤΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό L. DE KERANTY

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ανέβηκαν στην πρόχειρη σκηνή και, ενώ οι δύο ήθοιοι έτοιμαζαν τις άμφι-
έσεις των, ο Φίλιππος προσπαθούσε να πάρη λόγια από τη Μικρή Άγνωστη, αλλά χωρίς να πετύχη περισσότερα από πρίν. Ήταν φανερό πως η Θυμιούλα ήταν αποφασισμένη να μη φανερώση το μυστικό της θλίψης της.

Αφού άκούστηκαν τα τρία κανονι-
σμένα χτυπήματα, φάνηκε η Σολάνζ τυλιγμένη σ' ένα ανατολίτικο παραπέ-
τασμα, που οι σκόροι το είχαν τρυπή-
σει, και με τα μαλλιά στολισμένα με
φτερά παγωνιού.

Ξαφνικά ένας περίεργος θόρυβος από
σαλακωμένο χαρτί, που παράσταινε τον
κρότο των φτερών του αεροπλάνου, ά-
κούστηκε σε μικρή απόσταση, και ο Ρο-
ζέ, πέφτοντας από τον ουρανό η μάλ-
χισε.

«Μονάχα ο αντίλαλος του αποκοίτησε...» (Σελ. 462, στ. α'.)

λον από το ύψος ενός μικρού μπαούλου,
πάνω σ' ένα σωρό από κουρέλια προ-
ρισμένα για να κάμουν ακίνδυνο το πέ-
σμό του, άρχισε τον ακόλουθο διάλογο
με τη βασίλισσα:

Βασίλισσα. — Ποι είναι λοιπόν αυ-
τό το ζώο που πετάει με τόση φασαρία;
Φαίνεται πως δεν είναι άητός, γιατί εί-
ναι πολύ αδύνατο.

Αεροπόρος. — Τι λογής ζουλάπι
είναι αυτό εδώ, πῶχει τόσα φτερά στο
κεφάλι του; Φαίνεται πως είναι κίσσα,
γιατί μιλάει πάρα πολύ.

Βασίλισσα. — Είμαι βασίλισσα και
θα πῶ στους στρατιώτες μου να σās
συλλάβουν.

Αεροπόρος. — Έχετε άδικο. Πετώ,
άλλα δεν είμαι πετούμενο (Γέλια στο ά-
κροατήριο). Δεν έρχεστε να κάνετε μαζί
μου έναν περίπατο;

Βασίλισσα. — Φοβάμαι μὴ μου σπά-
στε το κεφάλι.

Αεροπόρος. — Μὴ φοβάστε. Τό κα-
κό δὲ θάναι μεγάλο. Θά σās ξαναβάλω

ένα άλλο που θάναι ίσως καλύτερο απ'
αυτό που έχετε. (Γέλια και χειροκρο-
τήματα. Η Σολάνζ γυρίζει απότομα τη
ράχη).

Αεροπόρος. — Έλεος, μεγαλειοτά-
τη!.. (Μὴ λαβαίνοντας απάντηση από
κεινή, παίρνει ύφος φυσικό). Μπά, πει-
ράχτηκες, Σολάνζ;

Βασίλισσα. — Άρκετά μάλιστα. Δὲ
θέλω να μου λὲς τέτοιες κουταμάρες.

Αεροπόρος. — Μά το κάνω σ' ά-
στεία...

Βασίλισσα. — Και οι άλλοι χειρο-
κροτούν. Θά φύγω!

Αεροπόρος. — Σολάνζ, σε παρα-
καλώ!

Βασίλισσα. — Αφού είναι έτσι, άς
αλλάξουμε κομμάτι.

Αεροπόρος. — Μά τοῦτο μόλις άρ-
χισε.

— Είναι κείνος που μεταφέρει είδη
έμπορίου κρυφά για να μὴν πληρώνη
τελωνείο.

— Κλέφτης δηλαδή;

— Ναι. Γι' αυτό, όταν τον πιάνουν,
τον βάνουν στη φυλακή. Θεέ μου! Τι
έχεις, Θυμιούλα;

Αυτή την ερώτηση την έκανε βλέ-
ποντας τα μάγουλα της μικρής Άγνω-
στης να κοκκινίζουν από μια ξαφνική
κοκκινάδα.

— Δεν έχω τίποτε, αποκρίθηκε εκεί-
νη. Μονάχα λίγη ζέστη αισθάνομαι. Κ'
έπειτα θυμάμαι πως η θειά Γκωτ με
παράγγειλε να γυρίσω νωρίς στην κα-
λύβα. Μου φαίνεται πως είναι καιρός
να φύγω.

— Τι λὲς! φώναξε η Σολάνζ. Έδω
δὲν έχεις ούτε μισή ώρα. Όσο για τη
ζέστη, δὲν πιστεύω να υποφέρης περισ-
σότερο από μās. Πήγαινε επί τέλους
κοντά στο φεγγίτη...

Η μικρή υπάκουσε.

— Έ, λοιπόν, πēs μας την ιστορία
σου! έπε η αυταρχική κόρη, γυρίζον-
τας πρὸς τὸν ξάδερφό της.

— Να σās τήν πῶ. Η κόρη ενός
χωροφύλακα παντρεύτηκε έναν λαθρέμ-
πορο χωρίς να γνωρίξη το πραγματικό
του επάγγελμα. Όταν το έμαθε, κυριεύ-
τηκε από φρίκη στη σκέψη πως ο πα-
τέρας της και ο σύζυγός της μπορούσε
να βρεθούν μια μέρα αντιμέτωποι, και
στο τέλος δέχτηκε η ίδια στο στήθος τη
σφαίρα που έριξε ο λαθρέμπορος στον
αντιπρόσωπο του νόμου.

— Άς παίξουμε αυτό το κομμάτι,
πρότεινε η Σολάνζ.

— Είναι πολύ δύσκολο.

— Όχι. Εγώ θάμαι η γυναίκα του
λαθρέμπορου, εσύ ο λαθρέμπορος, και ο
Φίλιππος ο χωροφύλακας. Έ, Θυμιούλα!

Πῶς είσαι έτσι; Ζεσταίνεσαι ακόμα;
Φαίνεται πως έμπαινε πολλὸς αέρας
απ' το φεγγίτη, γιατί όταν η κόρη απο-
σύρθηκε από κεί, είχε μια κέρννη χλω-
μάδα στο πρόσωπό της και τα χείλη
της έτρεμαν.

— Πήγαινε να καθήσης, της είπε η
Σολάνζ. Έμεις θα παίξουμε μια κωμο-
δία πολύ διασκεδαστική. Έμπρός, πάρ-
τε σεις οι άλλοι τις θέσεις σας και χτυ-
πήστε τρεις φορές.

Η Σολάνζ φάνηκε υπέροχη στον ή-
ρωικό ρόλο της. Η Θυμιούλα, με τα
μάτια διάπλατα, θαρρούσε πως ρουφού-
σε τα λόγια της.

Όταν, ύστερ' απ' την έκπυρσοκρό-
τηση ενός καφουλιού που είχε προμη-
θευθί ο Φίλιππος, η πρωταγωνίστρια
έπεσε με τα χέρια πάνω στην καρδιά,
η Μικρή Άγνωστη δὲν εδάσταξε πε-
ρισσότερο.

Μια δυνατή κραυγή της ξέφυγε και,
χτυπημένη περισσότερο αυτή από το
φανταστικό θῦμα, γλύστρησε απ' το κά-
θισμά της στο πάτωμα. Σε μια στιγμή
χωροφύλακας, λαθρέμπορος και πληγω-
μένη βρέθηκαν όλοι κοντά της.

— Θεέ μου! Είναι νεκρή!..

Η Σολάνζ φώναξε στο Φίλιππο να
πάη να ζητήσει τη μίς Βαρβάρα, και έ-
νω αυτή καταγινόταν να συνεφέρη τη
μικρή ρίχνοντάς της στα μούτρα νερό
και χτυπώντας της τα χέρια, θυμήθηκε
την πρώτη λιποθυμία της Θυμιούλας
κατά την αλησμόνητη εκείνη νύχτα που
άκουσαν το καροτάκι του θανάτου.

Για πρώτη φορά τώρα ήρθε στο νου
της Σολάνζ η ιδέα πως υπήρχε κάποιο
μυστήριο στη ζωή της Μικρής Άγνω-
στης, κι' ένιωσε να ξυπνά η περιέργειά
της. Σκέφτηκε να ρωτήσει σχετικά τη
Θυμιούλα όταν θα συνερχόταν, αλλά για

τήν ώρα ήταν πιὸ αναγκαίο να προσπα-
θήση να ξελιγοθυμήση την άρρωστη.

Η μίς Βαρβάρα έφτασε άμέσως ανή-
συχη και λαχανιασμένη. Ο Φίλιππος
της είχε πη στο δρόμο τι έτρεχε, και
αυτή δὲν έδειξε καμμιά έκπληξη μα-
θαίνοντας πως η Θυμιούλα είχε αναστα-
τωθί από μια κωμωδία που γινόταν
λόγος για λαθρεμπόριο...

(Ακολουθεί)

Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Ζούσε μια φορά στην Αθήνα ένας
πολύ παρξένος γιατρός. Δὲν έχωνε
προπάντων εκείνους που πήγαιναν να
τον συμβουλευθούν για «φύλλου πήδη-
μα» και, παρὰ το συμφέρο του, ο εύσυ-
νεϊδηςτος άνθρωπος τούς απόπαιρνε και
τούς έδωχνε:

— Τι μου κόπιασες πάλι; Λεφτά θέ-
λεις να πετάξης; Δὲν έχεις τίποτα!
Πάρ' ένα καθάρσιο, χριστιανέ μου, και
πήγαινε στο καλό, να με ξεφορτώσεις!

Διηγούνται λοιπόν πως μια μέρα του
πήγε ένας τέτοιος ανεπιθύμητος πελά-
της και, κατά τη συνήθειά του, ο για-
τρός τον αποπήρε:

— Τι έχεις; Εγώ δὲ βλέπω νάχης
τίποτα!

— Μά γιατρέ μου, έκαμε δειλά ο πε-
λάτης, το στομάχι μου δὲ θάνα καλά...

— Ποῦ το ξέρεις; τί αισθάνεσαι;...

— Νά, μούρχεται να κάνω έμετό...

Ο γιατρός απαθέστατα:

— Κάνε!

Ο πελάτης ζωγρά:

— Μά που δὲν μπορώ;!

Κι' ο γιατρός σηκώνοντας τούς ώμους:

— Μὴν κάνης!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΜΑΝΤΩ Δ ΔΙΑΜΑΝΤΗ, Δούλη Δωδεκάνησος, Κάιρον. Α' Βραβείον Διαγωνισμού Φωτογραφίας. — 2. ΠΗΛΙΝΑ ΑΝΤ. ΖΑΝΤΕ, Μιρόζα, Πύργος. Α' Βραβείον 246ου Διαγ. Λύσεων. — 3. ΡΙΤΑ ΜΑΚΡΗ, Λατάνια, Πύργος, 1σούτιμος Α' Βραβείον 246ου Διαγ. Λύσεων. — 4. ΚΑΙΤΗ ΚΙΟΛΕΟ-ΓΛΟΥ, Γαλάτεια, Αθήναι. Α' Βραβείον 241ου Διαγωνισμού Λύσεων.

— Τι πάει να πη λαθρέμπορος;

ΑΘΗΝΑ·Γ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΔΥΟ ΕΠΟΧΕΣ

Άγαπητοί μου,

Ο ΜΙΚΡΟΣ υπηρέτης κοιμόταν έλο τὸ καλοκαίρι στὴν ταράτσα. Μιὰ νύχτα, ἐνῶ ἐμεῖς καθόμαστε ἀκόμα στὴν τραπέζια καὶ... ζεσταινόμαστε, ἀκούσαμε στὴ σκάλα παράξενο θόρυβο. Ἦταν ὁ μικρὸς υπηρέτης ποὺ κατέβαζε τὰ στρωσίδια του.

- Τί ἐπαθες, Θανάση;
- Κοιμόμουν καὶ μ' ἐπίασε βροχὴ!
- Βροχὴ; μὴν τὴν εἶδες στὸν ὕπνο σου;

— Βροχὴ ἀληθινή! Ἐδῶτε νὰ τὴν ἰδῆτε!

Καλὲς, ἀλήθεια;... Τρέξαμε στὸ παράθυρο... ὦ, εὐτυχία! ἔβρεχε!... Σιγὰ, ἤρεμα, ἀθόρυβα, ἀλλὰ ἔβρεχε. Ὁ δρόμος, οἱ τοίχοι, τὰ κεραμίδια, γυάλιζαν βρεμμένα. Οἱ γάτες ἔτρεχαν νὰ τρυπώσουν. Οἱ ἀραιοὶ διαβάτες, ποὺ ἡ ἀπροσδόκητη βροχὴ τοὺς βρῆκε ἀσπλους, ἔτρεχαν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ γλυτώσουν... τὰ φαθάρια τους. Καὶ στὸ φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν ἑλαμπαν οἱ εὐεργετικὲς στάλες, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πέφτουν καὶ νὰ πυκνώνουν...

Ἄ, νὰ κι' ἡ μυρωδιά τοῦ βρεμμένου χώματος... Τί γλυκὰ ποὺ μυρίζει ἡ φρυγμένη γῆ, ὅταν δροσιζεται! Προτιμῶ αὐτὸ τὸ ἄρωμα ἀπ' ὅλα τὰ **Πιβε** καὶ τὰ **Όρσαι** τοῦ κόσμου!... Τί κρίμα νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸ συμπυκνώσουν κι' αὐτὸ σ' ἓνα μπουκαλάκι, νὰ τὸ μυρίζουμε τὸ καλοκαίρι γιὰ παρηγοριά!... Κι' ἔβρεχε. Σιγὰ, ἤρεμα, ἀθόρυβα, ἀλλὰ ἔβρεχε...

Τί εὐτυχία! Μὰς φαίνονταν σὰν φέμματα. Εἴχαμε νὰ ἰδοῦμε βροχὴ τόσο καιρὸ, ποὺ νομίζαμε πὼς δὲν θάβρεχε πιά ποτέ. Κι' ἔκανε τέτοια ζέση, τέτοια κουφόβραση ὅλες αὐτὲς τὲς ἡμέρες — τί λέω ἡμέρες; ἑβδομάδες, μῆνες, — ποὺ λέγαμε πὼς τὸ φοβερὸ αὐτὸ καλοκαίρι δὲν θάῃε τελειωμό. Μὰ νὰ ποὺ ὅλα στὸν κόσμον τελειώνουν, νὰ ποὺ ὅλα στὸν κόσμο ξαναχυρίζουν. Ἀπὸ αὔριο, ἀπὸ ἀπόψε, θάχουμε δροσιὰ, γλυκὰ. Θὰ μποροῦμε νὰ κοιμόμαστε, νὰ τρώμε, νὰ ἐργαζόμαστε, νὰ γυρίζουμε στὸ δρόμο μὲ τὸν ἥλιο — χωρὶς νὰ μᾶς κόβεται ὁ ὕπνος κι' ἡ ὄρεξη, χωρὶς νὰ μουςκεύουμε στὸν ἰδρώτα, χωρὶς νὰ κινδυνεύουμε νὰ σκάσουμε. Βγαίνουμε τελοςπάντων ἀπ' τὸ φούρνο, ἀπ' τὸ μαρτύριο, τὴν κόλαση.

Στοχάζομαι πὼς μιὰ ἀπὸ τὲς μεγαλότερες χαρὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν στὰ κλίματά μας, εἶναι ὅταν πέφτει ἡ πρώτη βροχὴ τοῦ φθινοπώρου, ποὺ σημαίνει συνήθως τὸ τέλος τῆς βαρειάς, τῆς ἀνυπόφορης ἐποχῆς. Εἶναι μιὰ ἀλλαγὴ εὐχάριστη ὅσο κι' ἀπότομη. Δὲν

περνοῦμε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κι' ἀπ' τὸν χειμῶνα στὸ καλοκαίρι. Ἡ θερμοκρασία τότε ἀνεβαίνει σιγὰ-σιγὰ: μιὸς βαθμὸς, ἓνα, δυὸ τὸ πολὺ ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ὁ οὐρανὸς εἶναι ἀνέφελος, ὁ ἥλιος λάμπει ζεστός, μὰ στὰ βουνὰ ἔχει ἀκόμα χιόνια... Ἀλλὰ τώρα τὸ θερμόμετρον πέφτει ἀπτότομα. Χτὲς εἴχαμε εἰκοσιεφτά βαθμούς Ρεωμόρου καὶ σήμερα εἰκοσιδυό. Ἐβρεχε ὅλη τὴ νύχτα. Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἡ γλυκειὰ αὕτὴ ἡμέρα, μὲ τὸ δροσερὸ ἀποδροχάρη ποὺ ἀμβλύνει τὲς ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, εἶναι ἡ πρώτη τοῦ φθινοπώρου.

Μὰ γιὰτί ὄχι καὶ τοῦ χειμῶνα; Ἀπὸ

τὸν Αὐγουστο ἀρχίζει, λέει ὁ λαός. Κι' ἂν ἐξετάσουμε καλὰ, θὰ ἰδοῦμε πὼς στὰ κλίματά μας, δυὸ καθαυτὸ εἶναι οἱ ἐποχὲς: τὸ καλοκαίρι κι' ὁ χειμῶνας. Τὸ φθινόπωρο εἶναι τόσο σύντομο, κι' ἡ ἀνοιξὴ ἀκόμα συντομότερη, ποὺ οὔτε τὰ καταλαβαίνουμε. Λίγες μόνον ἡμέρες εἶναι καθαυτὸ ἀνοιξιὰτικες ἢ καθαυτὸ φθινοπωρινές. Οἱ ἄλλες τοῦ τριμήνου εἶναι ἢ ψυχρὲς σὰν χειμῶνας, ἢ ζεστὲς σὰν καλοκαίρι...

Δὲν ἔχω σήμερα τόπο νὰ σᾶς πῶ περισσότερα. Ἀλλὰ καὶ τόσα, νομίζω, εἶναι ἀρκετὰ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠ' ΤΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

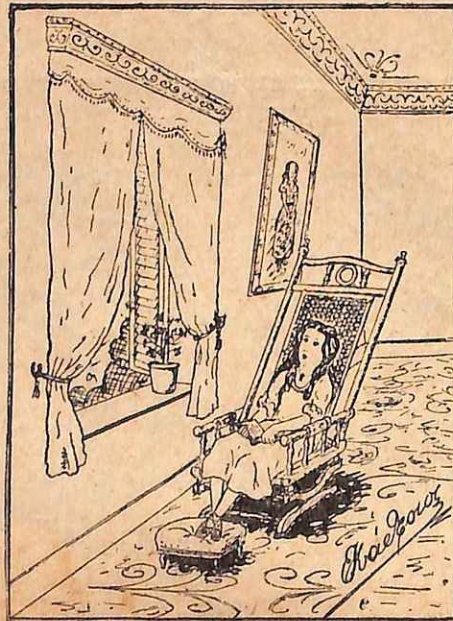
[Ἰδε τὰποτελέσματα στὴν ἀπέναντι σελίδα]

Νόρκισσος — Α' Βραβεῖον

Νταίση — Β' Βραβεῖον

Κάποιος — Β' Βραβεῖον

Μανντόφ — Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
[Ἰδε Διάπλ. τοῦ 1930, φυλλ. 34]

Νὰ ζωγραφίσῃς πιστὰ ἐκεῖνο ποὺ βλέπεις, ποὺ φαντάζεσαι, ποὺ θέλεις, εἶναι πολὺ δύσκολο πρᾶγμα. Οἱ περισσότεροι — καὶ καλοὶ ζωγράφοι ἀκόμα — τραβοῦν γραμμὲς σχεδὸν στὴν τύχη κι' ὅ, τι βγῇ. Καμμιὰ φορὰ βγαίνει πολὺ ὁμορφὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τί σημαίνει, ἀφοῦ ὁ ζωγράφος οὔτε στὸ νοῦ του τὸ εἶχε, οὔτε στὰ μάτια του;

Γι' αὐτὸ ὁ Διαγωνισμὸς αὐτὸς ζωγραφικῆς ἦταν ὁ δυσκολότερος ἀπ' ὅσους ἔκαμα ὡς τώρα. Δὲν σᾶς εἶπα νὰ ζωγραφίσετε μιὰ σκηνή, ἓνα πρόσωπο ὅποιοδήποτε ἢ ἓνα τοπίο, ὁπότε θὰ μπορούσατε καὶ σὲς νὰ τραβήσετε γραμμὲς σχεδὸν στὴν τύχη καὶ κατὰ τὴν βγῇ. Σᾶς εἶπα νὰ ζωγραφίσετε ὁρισμένους τὴν Εὔα Σαῖν-Κλάρ, ὅπως τὴ φανταστήκατε ἀπὸ τὴν περιγραφή της στὴν «Καλύθα τοῦ Μπάρμπα-Τόμ». Νὰ τὴ φανταστήτε, ὦ, αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο! Τὸ δύσκολο ἦταν νὰ ποδώσετε πιστὰ μὲ γραμμὲς στὸ χαρτί αὐτὸ τὸ ἰνδαμὰ τῆς φαντασίας σας, αὐτὴ τὴν εἰκόνα ποὺ εἶχατε σχηματίσει στὸ νοῦ σας. Καὶ φυσικὰ πέσατε ἔξω.

Γιατί δὲν μπορὸ ποτὲ νὰ πιστέψω πὼς ὁ **Φίλαθλος**, π. χ., εἶχε στὸ νοῦ του ὡς Εὔα Σαῖν-Κλάρ μιὰ μορφή τόσο ἀόριστη καὶ νεφελοῦδη, σὰν αὕτὴ ποὺ παριστάνουν οἱ λίγες πεννιές του. Εἶχε ἄλλη, πολὺ πολὺ καθαρότερη, ὠραιότερη, ποὺ δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ τὴν ἀποδώσῃ.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ **Ιούλιος Καίσαρ**. Ἄν καὶ πῶς τεχνικὰ, ζωγράφισε ἓνα κοριτσάκι μᾶλλον ἀσχημὸ, μὲ κακοῤῥισκο σῶμα καὶ μ' ἐκφραση προσώπου καὶ ἄλλο παρ' ἀγγλική. Τὰ μάτια μάλιστα ποὺ λοξοβλέπουν καὶ φαίνεται ὅλο τους τὰσπραδι, δὲν ταυιάζουν καθόλου στὴν Εὔα Σαῖν-Κλάρ.

Ὡς ζωγραφία, ἀκόμα πῶς τεχνικὴ εἶναι ἡ Εὔα τῆς **Ἑρείκης**. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπο αὐτὸ οὔτ' ἐξυπνάδα δείχνει, οὔτε καλὸσύνη. Ἕνα κοινότατο κοριτσάκι.

Τὰ ἴδια θάβλεπα γιὰ τὴν Εὔα τοῦ **Λαμπαδία**, ποὺ εἶναι κι' ἀσχημὴ (τί φοβερὸ σαγόνι εἶν' αὐτό!) τοῦ **Πρίγκιπος τῆς Ομίχλης** (ποὺ τὸ ἓνα τῆς μάτι εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἄλλο,) τοῦ **Πετροβολιστῆ** (ποὺ παρουσιάζει ἓνα μεγάλο κορίτσι, καὶ φαίνεται μάλιστα σὰ νᾶκουμπᾷ τὸ μάγουλό της στὸ χέρι, τόσο ἄτεχνα εἶναι ζωγραφισμένη ἢ δεξιὰ μπουκλα,) καὶ τοῦ **Γαβριᾶ** (ποὺ μόνον ἴσως τὴ φορεσιὰ τῆς ἐποχῆς ἀποδίδει).

Ἡ ζωγραφία τοῦ **Τηνίου Καλλιτέχνη** ἔχει σύνθεση. Βλέπω τοίχους, κολόννες, ἀψίδες, δέντρα. Βλέπω τὴν Εὔα καθιστὴ χάμω κι' ἓναν ἄγγελο ἀπὸ πάνω της. Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω τίποτα. Εἶναι ἄραγε ἡ στιγμή τοῦ θανάτου της; Τὸ πρόσωπάκι ὥστόσο τῆς μικρῆς καλὸ, καὶ τοῦ ἀγγέλου ἀκόμα καλύτερο.

Κι' ἐρχομαι στὰ σχετικῶς καλύτερα ἔργα.

Ἡ Εὔα τοῦ **Ναρκίσσου** — κι' ἀπὸ τὲς τρεῖς του προτιμῶ αὕτὴ ποὺ δὲν ἔχει πῶς σταυρὸ, ὥστε νὰ μοιάζῃ

σὰν Ἑστωρωμένος — εἶναι βέβαια πολὺ τυπικὴ. Κι' ἡ κατασκευὴ ἀρκετὰ ἀπειροτέχνη, ὁ φωτισμὸς ἐλαττωματικὸς κι' ἡ τραχηλιὰ σὰν ἐλκίνη. Τὸ προσωπάκι ὅμως ἔχει κάποιο χαρακτηριστὴ καὶ πολὺ καλὴ ἢ ἰδέα νὰ παρασταθῇ ἡ Εὔα προσεχόμενη.

Ἡ **Νταίση** πάλι κατάφερε νὰ ζωγραφίσῃ — ἂν καὶ πολὺ ἄτεχνα κι' αὕτὴ — τὸ πῶς ταιριαστὸ στὴν Εὔα προσωπάκι. Ἡ στάση του μόνου τὸ ἀδικεῖ. Ἄν ἦταν σηκωμένος ἴσια καὶ κοιτάζε μπροστὰ, θὰ φάνταζε καλύτερα. Ὅπως δὲν ποτε, δείχνει ἀνόνητα, εἰσαθηρία, καλὸσύνη κι' ἐξυπνάδα.

Ὁ **Κάποιος** ζωγράφισε τὴν Εὔα ὅπως περιγράφεται κάπου στὸ μυθιστόρημα, καθισμένη. μὲ τὸ ἑσπαγμένο στὰ χέρια καὶ «κοιτάζοντας χωρὶς νὰ βλέπει ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο». Ἡ ζωγραφία εἶναι ἐπιμελημένη καὶ τεχνικὴ. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ ἔξωθὰ μαλλιά ποὺ δὲν μπόρεσε, ὅπως μοῦ γράφει, νὰ ποδώσῃ: εἶναι καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα...

Ὅσο γιὰ τὴν Εὔα τοῦ **Μανντόφ**, εἶναι ἀπὸ κάθε ἀποψη ἡ καλύτερη ἀπ' ὅλες. Ἀλλὰ κι' ὁ **Μανντόφ** εἶναι ὁ καλύτερος σχεδιαστής τοῦ κύκλου μας, καὶ μάλιστα ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ γιατί ἔχει βραβευθεῖ.

Περνῶ στὴ Μικρὴ Τάξη. Ἡ Εὔα τῆς **Ναΐδος** ἔχει μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τῆς **Ἑρείκης**. Ἀρκετὰ καλὲς ὡς ζωγραφίαι, ὄχι ὅμως καὶ ὡς Εὔες — προπάντων ἐκεῖνη ποὺ διαβάσει — οἱ δυὸ τῆς **Αιλιάνας**. Τοῦ **Ντίνου** ὅμως εἶναι μᾶλλον ἀσχημὴ (κι' ἐκεῖνο τὸ κρανὶο στὸ πλάι τί γυρᾷ;) κι' ἀχαρakterιστὴ τοῦ **Μεγαλοσχολίτη**, χωρὶς καμμιὰ ἐκφραση, κι' ἐκεῖ ποὺ παριστάνεται ζωντανή, κι' ἐκεῖ ποὺ παριστάνεται πεθαμένη.

Ὅσο γιὰ τὴν Εὔα τοῦ **Λυσόχαρου**, αὕτὴ εἶναι ἴσως ἡ ἐκφραστικώτερη ἀπ' ὅλες — μάτια ἔξωχα προπάντων — ἀλλὰ δὲν ἀποδίδει τὴν ἡλικία. Μιὰ μικρὴ σὰν τὴν Εὔα δὲν μπόρεσε νάχῃ τόσο μύτη, τόσο στόμα, τόσο μάτια καὶ τόσο μαλλιά — χαλτὴ ὀλάνερη.

Στὴν Τάξη αὕτὴ, ὅπου τόσο λίγοι ἔλαβαν μέρος, κανένα δὲν βρῆκα ἄξιο βραβεῖου. Ἀλλὰ καὶ στὴ Μεγάλῃ, πρέπει νὰ πῶ, δὲν ὑπάρχει ἔργο ἀπολύτως βραβεύσιμο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Νόρκισσος** [20Ε]. (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: **Μανντόφ** [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: **Κάποιος** [15Ε]. — **Νταίση** [10Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἔκαστον: **Ιούλιος Καίσαρ**, **Ἑρείκη**, **Τηνίος Καλλιτέχνης**.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [5Ε] εἰς ἔκαστον: **Λαμπαδίας**, **Πρίγκιψ τῆς Ομίχλης**, **Πετροβολιστῆς**, **Γαβριᾶς**, **Φίλαθλος**.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [8Ε] εἰς ἔκαστον: **Ναῖς**, **Αιλιάνα**, **Λυσόχαρος**.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [5Ε] εἰς ἔκαστον: **Μεγαλοσχολίτης**, **Ντίνος**.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΞΕΡΩ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

Ξέρω κάποιους τόπους ποὺ αὖρες [τοὺς μυρῶνουν].

Σὰν δροσοφιλάκια ἀπὸ παιδοῦ [λας χεῖλη].

Τὰ μελτέμια φτάνανε, καὶ τοῦ [Μαγιαπρίλη].

Πορφυρὰ τριαντάφυλλα τὰ περ- [βόλια ζώνουν].

Τῆς χαρᾶς τὴν πλάση τους τὰ [ῥτερὰ ἰσκιώνουν].

Στὸ Ναὸ τοῦ Τέλειου ἀσβεστο [καντήλι].

Ἐστιαδες ἀναψαν, στὴν Ὁραία [Πύλη].

Παναγιώτεια φωνὴ προσευχῆς ὡ- [ψώνουν].

Ἀφωνες Παρθένες, μὲ Ἀφρό- [δίτης χάρη].

Στήλωσαν στ' ἀνάβραθα τὰ κορ- [μιά τὰ ἴσια].

Καὶ φαντάζουν πάναγνες κατ' [ἀπ' τὸ φεγγάρι].

Καὶ στὰ λυγερόκορμα δίπλα κυ- [παρίσια].

Πλάνοι! τὴν ψυχὴ μου σκλάβω ἔ- [χετε πάρει].

Τόποι τοῦ Ὑπερπέραν, Ὁμορ- [φιάς Ἠλύσια!].

Κυρὰ τῆς Θάλασσας

Ο ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ

Λαχανιασμένα μπήκαν μέσα καὶ τὰ τρία.

— Ποῦ εἴσατε, κύριοι; δὲν ἀκούσατε τὸν κώδωνα; εἶναι τόση ὥρα ποὺ κτύπησε.

Ἀσχημὰ τὴν ἔχουμε. Κι' ὁ Πανσανίας σκουπίζοντας τὸ καταϊδρωμένο μέτωπό του, προσπιθεῖ νὰ τὰ μπαλῶσῃ καὶ νὰ σώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ ἀπ' τὸν ἐπικρεμμένο ἀναβαλλόμενο.

— Παίξαμε, κύριε, λέει μὲ θάρρος στὸν καθηγητὴ.

Αὐτὸς ἀποστοιμώθηκε. Τί νὰ τοῦ πῇ; τί ν' ἀπαντήσῃ στὴν παιδιὰτικὴ αὐτὴ εἰλικρίνεια; Ἐρρίξε μιὰ αὐστηρὴ ματιά στὴν τρελοπαρέα καὶ, δείχνοντας μὲ τὸ ἀπειλητικὸ δαχτυλάκι:

— Ἐκεῖ! Σταθῆτε στὴ γωνιά, τοὺς λέει.

Σταθῆκανε κι' οἱ τρεῖς στὴ σειρὰ. Κι' ὁ Πανσανίας ἔριχνε τὲς πονηρὲς ματιές του, μὰ στὸ γέρο καθηγητὴ, μήπως τὸν βλέπει, καὶ μιὰ στοὺς καθισμένους συμμαθητὲς του σὰ νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Βλάκες, ἐμεῖς περάσαμε πολλὰ καλύτερα ἀπὸ σᾶς.

Καὶ δόστου καὶ κοινιόταν, κι' ὅλο ἔσκυβε, πότε στὸν ἓνα καὶ πότε στὸν ἄλλο συγκρατούμενο του. Μὲ τὰ μάτια τοὺς μιλοῦσε, μὲ τὰ μάτια του, τὰ γεμάτα παιδιὰτικὴ πονηρία, μὰ καὶ καλὸσύνῃ. Ὡς ποὺ στὸ τέλος, ὁ καθηγητὴς, ποὺ ὡς τώρα ἔκαγε πὼς δὲν ἔβλεπε, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν κι' οἱ ἄλλοι:

— Κάθησε, τοῦ λέει.

Ὁ Πανσανίας προχώρησε δυὸ

βήματα, μὰ ὅσοτερά κανόντας ἔνα σάλλο πρὸς τὰ πίσω.

— Νὰ καθίσουν κι' οἱ ἄλλοι, κύριε, τοῦ λέει.

— Ἄ, ἔτσι; ἔ, τότε στάσου κι' ἐσὺ μαζί τους πάλι. Μὰ πρόσσε, γιατί ἂν ξαναρχίσῃς τὰ ἴδια, θὰ σὲ βγάλω ἔξω.

Καὶ στάθηκε, ὥς ποὺ χτύπησε τὸ σωτήριο κουνδούνι καὶ τὸν ἄφησε ἐλεύθερο νὰ πᾶ νὰ συνεχίσῃ τὸ παιχνίδι του.

Ἐπετέλεσε κατὰ πρόωξ ἔξω. Ἀ- δειασὲ τὴν τάξη. Βγῆκε τελευταῖος κι' ὁ καθηγητὴς.

Ἦταν δυσχερῆς ἀραγε ἀπ' τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Πανσανία; Ἰσως. Μὰ κατὰ βάθος θὰ ἦταν ὑπερήφανος γι' αὐτόν. Ἐ- κείνο τὸ «κι' οἱ ἄλλοι εἶχαν πε- σουν, κύριε», τί ἄλλο εἰδενε πα- ρὰ μιὰ ψυχὴ γεμάτη καλὸσύνῃ καὶ ἀγάπῃ, ποὺ μὲ τὰ χρόνια καὶ μὲ τὲς γνώσεις θὰ γίνῃ ἴσως μιὰ τέλεια ἀνδρική ψυχή;

Ἀτρέμνη Φοβηταῖα

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Εἶναι Κυριακή. Ἡ Μεσσαριά βροσκεται ἀπ' τὸ πρωτὸ στὸ πόδι κι' ὅλοι, φορώντας τὰ καλά τους ρούχα, τρέχουν στὴν ἐκκλησιά. Ἐνοιώθεις πὼς εἶναι ἐπίσημη ἡμέρα κι' ἂς μὴ γιόρταζε κανένας ἐκεῖσε τὰ παιδιά καὶ εἶχαν ἑξετάσεις τὰ πατρίδια καὶ μετὰ τὴ λειτουργία θ' ἀνέβαιναν ὅλοι στὸ σχολεῖο ποὺ εἶναι χτισμένο ἀπέναντι στὴν ἐκκλησιά.

Ἐξάσες, μοῦ λέει ἡ ἀδερφή μου, πὼς μᾶς κάλεσε ἡ κυρία Χ; — κι' εἶπε τόνομα μιᾶς δασκάλας.

Ψηλὰ ἀπ' τὰ παράθυρα ξεπρόβαλαν κίολας τὰ κεφάλαια τῶν μικρῶν ποῦ, χαρούμενα, γελά- ῖαν, ὀλοπρόθυμα (μὲ πόση προ- σία, ὀλοπρόθυμα τὰ διαβολάκια!) ἔβλεπε νὰ καταλάβουν τὴ θέση τους, γιὰ νὰ εἶναι ἑτοιμα ὅταν θάρθουν οἱ «μεγάλοι».

Μὲ πόση λαχτὰρα περιμέναν αὕτὴ τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ ποῦν τὸ ποιήμα, νὰ λάβουν μέρος στὸ διάλογο, νὰ τραγουδήσουν. Τὴν ἡμέρα αὕτὴ ποὺ τοὺς χάριζε τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀφροντισιὰ μακριὰ ἀπὸ γραμματικὲς κι' ὀρθογραφίες.

Ἕνας βόμβος σὰν μελίσσι κυ- ραρχοῦσε γύρω στὴν αἴθουσα. Τὸ θέαμα τῶν μικρῶν παιδιῶν, ποὺ ἦταν καθαρὰ καὶ σιγασμέ- να, μοῦ ἐξόρνησε παλιὲς ἀνάμνη- σεις, ὅταν μικρὸς κι' ἐγὼ ἀνέβαι- να στὴν καρέκλα νὰ πῶ τὸ ποιή- μα μου καὶ νὰ... χειροκροτη- θῶ ἀπ' τοὺς «γονεῖς καὶ κηδεμό- νας». Ἀχ! γιατί νὰ μὴν εἶμαι ἀκόμα ἓνα μικρὸ ἐξοριστοπαῖδι!

Τὲς σκέψεις μου αὐτὲς διέκο- πε σὲ λίγο ὁ παπᾶς, ποὺ μῆκε στὸ σχολεῖο εὐλογώντας τὰ παι- δάκια καὶ πῆρε τὴν θέση του ἀ- νάμεσα στ' ἄλλα πρόσωπα τῆς σχολικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπάνω στὴ μικρὴ ἐξέδρα.

Γύρω στους τοίχους, πού τους σκόλιασαν οι άρρενωνές μορφές των ήρώων του 21, ήταν κρεμασμένα τα διάφορα χειροτεχνήματα των μαθητών, πλεκτά καλαθάκια, χαρτόνια κεντημένα, καρεκλάκια...

Μετά την προσευχή, άρχισε η επίδειξη της απαγγελίας και του τραγουδιού. Ένα-ένα τα μικρά διαβόλακια—σαν πεταλούδιτσες με μυριόχρωμες φερόσιες—άνεβαινε στο θρανίο κι' έλεγε το ποιήμα του. Εάφον βλέπον και τη μικρή μου φίλη Άννα να λέει το ποιήμα της, βαστώντας μια κούκλα στο χέρι και κάνοντας διάφορες γκριμάτσες:

Η μικρούλα Μελπομένη
Πόσον είναι προκομένη
Και καλή νοικοκυρά...

Ενώ την ίδια στιγμή ή αδελφούλα της Λέλα τη ρουφούσε με τα μάτια κι' έλεγε στη μαμά της: —Του χόνου πού θα πάω τού έγω στο σχολείο, θά το πω καλύτερα απ' την Άννα τ'ο ταγούδι, έ, μαμά!

Α, μά είναι τετραπέρατες οι δυο φίλες μου, πιστά αντίγραφα της «Ρήνας και Μαρίνας» και μπορεί και μιὰ φορά να σά; τις γνωρίσω.

Μιά άλλη μικρούλα, τόση δά, είχε πάρει στα σοβαρά το ρόλο της, σαν ξενοικιάσι, κι' ο μικρός μάγος του διαλόγου, πού την σεβόριζε, φούσκωνε και ξεφούσκωνε για να καταλάβη, ότι άμπα! δε θά πη πέννα ούτε pas du tout πατατού, ούτε c'est fou, fou φουφού!

Σε λίγο πεταχτήκανε και μιὰ είκοσιάρια παιδάκια να πούν τις πιο έξυπνες κουταμάρες και τις πιο κούτες εξυπνάδες. Τι φταίνε; έτσι ήταν ο διάλογος.

—Ακούστε, παιδιά, να σά; π'ότι είπε μια μέρα ο Τάκης. Μά είναι τέλειο, άμμητο. Τόν ρώτησε ή δασκάλα μας πού γεννήθη ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Β'; Κι' έκείνος τί νομίζετε ότι άπάντησε;

—Τί; τί; ρωτάνε τ' άλλα με μιὰ φωνή.

—Έξω απ' τ'ο Πανεπιστήμιο! Και έσοπον τ'ο γέλιο αθόρυμμη, ενώ οι μικροί ήθοποιοί προσπαθούσαν να είναι σοβαροί, με μιὰ πρώτη φιλαρέσκεια ζωγραφισμένη στα τριανταφυλλένια προσώπια τους.

Και τ'ο γλέντι πάει κρεσέντο παρ' όλη την άφόρητη έστει και τ'ο ιδροκόπημα!

Ναρκισσος

ΑΠ' ΤΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

—Έως την Τετάρτη, θέλω να έξω ποιος μετακίνησε τα βιβλία τ'ο συμμαθητού σας. Άν δεν εύρεθ' κανείς, θά μείνη όλη ή τάξις νηστεία, την Τετάρτη, δύο ώρες.

Αυτά είπε ο διευθυντής τ'ο σχολείου μας κι' έφυγε.

Γδού περί τίνος πρόκειται:

Ήταν Δευτέρα. Είχαμε τ'ο πρωτό 10—11 Γαλλικά.

Ο δάσκαλος μ'ας είπε:

—Βγάλτε τ'ο βιβλία σας. Όλοι πήραμε γρήγορα τ'ο γαλλικό αναγνωστικό.

—Κύριε, δεν έχω βιβλίο, μού τ'ο πήρανε, λέγει κάποιος συμμαθητής μας.

—Πήγαυε κάτω, λέγει ο δάσκαλος, στο γραφείο. Δεν με μέλλει άν σου πήρανε τ'ο βιβλίο. Τώρα έχωμε άνάγνωση. Έχεις βιβλίο;

—Όχι, κύριε, μού τ'ο πήρ...

—Καλά, καλά, πήγαυε κάτω. Ο δάσκαλος νόμιζε ότι τ'ο έξ...

—Τί τρέχει, λέγει ο διευθυντής στο σαστισμένο τ'ο φίλο μου.

—Ο δάσκαλος μούπε να έλθω.

—Τί τ'ο έκαμες.

—Τίποτε, δεν είχα βιβλίο για να διαβάσω, γιατί μού τ'ο πήρανε.

—Ποιος στο πήρε;

—Δεν έξω, κύριε. Μόλις μπήκα στην τάξη, τ'ο βιβλίο ήταν πάνω στο θρανίο μου.

—Αφού άκουσε αυτά ο διευθυντής, ήρθε στην τάξη και μ'ας είπε τα παραπάνω.

Ντάν, ντάν, ντάν, κτυπά σ'ε λίγο τ'ο κουνούνι και βγαίνουμε στην αούλη.

—Θά ιδήτε τί άστυνομικός είμαι, είπα σ'ε δυο-τρεις φίλους μου βάζοντας ένα σοκολατένιο ποτήρι στο στόμα μου. Δεν είναι κατάστασις μύτη.

Εφθασε ή Τετάρτη. Τρία παιδιά πριν άρχίσει τ'ο μάθημα όμιλούν με τόν διευθυντή.

—Τ'ο περασμένο Σάββατο, λέγει ο ένας, είδα τόν Γ. (ο ύποφαινόμενος) να παίρνει τ'ο σάκκα τ'ο συμμαθητού μας, γιατί ο τελευταίος τ'ο την είχε πάρει την περασμένη ώρα.

—Τόν πλήρωσε με τ'ο ίδιο νόμισμα, έ! τ'ο λέγει ο διευθυντής μας, Κύριε Μιχαήλ, φωνάζει τόν έπιμελητή, γράφει και τ'ους δύο, τόν Γ. κι' έκείνος πούχασε τ'ο βιβλίο του, από δυο ώρες νηστεία σήμερα.

Κι' έτσι ο μέγας άστυνομικός και σωσίας τ'ο Σέρλοκ Χόλμς έμεινε μαζί με κάποιους άλλους, πού κατηγγείλαν για τέτοιου είδους άστεία, δύο ώρες νηστεία εις άνταμοιβήν τών κατορθωμάτων του.

Ελικώνιος

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Η Πολυαγαπημένη φεύγει άπόψε... Κι' είναι τί μελαγχολική ή συννεφιασμένη μέρα! Άρχισαν κιάλα τα βαριά σύννεφα ν' αναλύονται σ'ε χοντρά δάκρυα, πού πέφτουν πάνω στον ταίχο τ'ης πλαϊνής αούλοπορτας. Ποιος έχει διάθεση ν' άκούη ή θλιβερή και μονότονη αυτή μουσική;...

Λίγα πουλιά περνούν γοργόφωνα κράζοντας... Όσπου να τ'α καλοϊδ'ο χάθηκαν... Έτσι γλήγορα φτερουγίζουν κάποιες ώρες, πού θά θέλαμε να μένουν μακριμένες, ποτέ να μ'ην κυλήσουν...

Η μητέρα λέγει στο μικρό Τάκη.

—Φάγε, παιδί μου, τ'ο γλύκισμά σου, αφού ήπες τ'ο μουρουνόλαδο.

Ηλιογέννητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πότε ήλθε τ'ο αυτοκίνητο; Πότε έστριψε απ' τ'ο γωνιά τ'ο δρόμου κι' ούτε ή σφουρίχτρα του δεν άκούεται; Πότε χάθηκε απ' τ'α μάτια τ'ο λευκό χεράκι πού ώρες καιροτούσε;... Πότε έφυγαν τ'α γλυκά μάτια πού γελαστά, μά πόσο πονεμένα, κοιτούσαν;...

Αντίο λευκό χεράκι!... Όρα καλή, μαύρα μάτια!... Βρέχει, βρέχει δυνατά. Και τί άέρας σηκώνηκε! Όδ σπάσουν στην όρμη τ'ον τ'α παραθυρόφυλλα... Άνεβαίνον στο δωμάτιο τ'ης άδελφούλας να κλείσω τ'α τζάμια. Φτωχή καμαρούλα! Κι' ώ, αυτό τ'ο κρεβάτι! Θαρρείς πώς παίρνει ψυχ'ή και σ'ο μιλά με άπατη θλίψη. Τ'α σεντόνια άνασηκωμένα... Η κόκκινη κουβερτούλα έχει κ' λήσει ως τ'ο πάτωμα... Η σάις λόγω γέρνει στο πλάι σαν κουρασμένη... Τραβηγμένες οι λευκές κουρτίνες... Κι' όλα άποκτούν κάτι κατάνεγα, παράξενα, πού κοιτούν με πόνο, με βαθειά συμπίνοια... Μά τί ήλθα να κάνω; Όχι βέβαια να ρεμβάσω. Χτυπούν τα παράθυρα... Πεταγομαι απ' τ'ή νάρκη. Πλησιάζω να κλείσω τ'α τζάμια... να στερεώσω τ'α φύλλα... Ένας ύπερδύς άέρας με δροαίσει, μού άνακατεύει τ'α μαλλιά... Πώς σφίγγεται ή ψυχ'ή μου! Ό ούρανός κλαίει... κλαίει... Γιατί να μ'ην κλάψω κι' έγώ;...

—Κι' έχει πιά νυχτωθεί. Ξαφνικά ή άσημένια κορδέλλα τ'ης άστραπής ξεχωρίζει στο σκοτάδι, κι' ύστερα δυνατός κρότος, κάτι μακρινές φωνές... βογγητά... σαν θρήνοι... Η καταιγίδα έχει έξοσάσει κοντά... Τρομάξα... Με τ'α μαλλιά άνω-κάτω, με τ'ο πρόσωπο στή βροχή και στον άέρα. έμεινα λίγες στιγμές κι' έπειτα ξέσπασα σ' ένα βαρύ άβάσταχο κλάμμα!...

Δεν με φοβίζει τώρα τ' άνεμόβροχο, δε με τρομάζει τ'ο σκοτάδι... Μά όλα αυτά γιατί να μιλούν στην ψυχ'ή μου σαν άπαίσιον προμήνυμα;... Νοιώθω μιὰ άλλη καταιγίδα να με πλησιάζει, π'ο σκληρή, π'ο τρομακτική. Γι' αυτό άφίνο την ψυχ'ή μου να κλάψη, να κλάψη, να έλαφρώση, δίνοντας λίγη απ' τήν ταραχή τ'ης και τήν τρικυμία τ'ης στην ταραχή τών στοιχείων. Κακό προαίσθημα!... Ύστερα απ' τ'ο φως τ'ο σκοτάδι, ύστερα απ' τήν καλωσύνη ή κακοκαιρία... ύστερα απ' τ'ή χαρά ή θλίψη... Κι' άλλοιμονο! ή Πολυαγαπημένη γλυκοκοιμήθηκε ήσυχα, σαν όμορφο άγγελούδι—στην «πόλη πού λάμπει» όπως έλεγε την Άθήνα.

Η Πολυαγαπημένη τ'ώρα πιά δε γυρίζει πίσω.

Ηλιογέννητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ηλιογέννητη

Πότε ήλθε τ'ο αυτοκίνητο; Πότε έστριψε απ' τ'ο γωνιά τ'ο δρόμου κι' ούτε ή σφουρίχτρα του δεν άκούεται; Πότε χάθηκε απ' τ'α μάτια τ'ο λευκό χεράκι πού ώρες καιροτούσε;... Πότε έφυγαν τ'α γλυκά μάτια πού γελαστά, μά πόσο πονεμένα, κοιτούσαν;...

Αντίο λευκό χεράκι!... Όρα καλή, μαύρα μάτια!... Βρέχει, βρέχει δυνατά. Και τί άέρας σηκώνηκε! Όδ σπάσουν στην όρμη τ'ον τ'α παραθυρόφυλλα... Άνεβαίνον στο δωμάτιο τ'ης άδελφούλας να κλείσω τ'α τζάμια. Φτωχή καμαρούλα! Κι' ώ, αυτό τ'ο κρεβάτι! Θαρρείς πώς παίρνει ψυχ'ή και σ'ο μιλά με άπατη θλίψη. Τ'α σεντόνια άνασηκωμένα... Η κόκκινη κουβερτούλα έχει κ' λήσει ως τ'ο πάτωμα... Η σάις λόγω γέρνει στο πλάι σαν κουρασμένη... Τραβηγμένες οι λευκές κουρτίνες... Κι' όλα άποκτούν κάτι κατάνεγα, παράξενα, πού κοιτούν με πόνο, με βαθειά συμπίνοια... Μά τί ήλθα να κάνω; Όχι βέβαια να ρεμβάσω. Χτυπούν τα παράθυρα... Πεταγομαι απ' τ'ή νάρκη. Πλησιάζω να κλείσω τ'α τζάμια... να στερεώσω τ'α φύλλα... Ένας ύπερδύς άέρας με δροαίσει, μού άνακατεύει τ'α μαλλιά... Πώς σφίγγεται ή ψυχ'ή μου! Ό ούρανός κλαίει... κλαίει... Γιατί να μ'ην κλάψω κι' έγώ;...

—Κι' έχει πιά νυχτωθεί. Ξαφνικά ή άσημένια κορδέλλα τ'ης άστραπής ξεχωρίζει στο σκοτάδι, κι' ύστερα δυνατός κρότος, κάτι μακρινές φωνές... βογγητά... σαν θρήνοι... Η καταιγίδα έχει έξοσάσει κοντά... Τρομάξα... Με τ'α μαλλιά άνω-κάτω, με τ'ο πρόσωπο στή βροχή και στον άέρα. έμεινα λίγες στιγμές κι' έπειτα ξέσπασα σ' ένα βαρύ άβάσταχο κλάμμα!...

Δεν με φοβίζει τώρα τ' άνεμόβροχο, δε με τρομάζει τ'ο σκοτάδι... Μά όλα αυτά γιατί να μιλούν στην ψυχ'ή μου σαν άπαίσιον προμήνυμα;... Νοιώθω μιὰ άλλη καταιγίδα να με πλησιάζει, π'ο σκληρή, π'ο τρομακτική. Γι' αυτό άφίνο την ψυχ'ή μου να κλάψη, να κλάψη, να έλαφρώση, δίνοντας λίγη απ' τήν ταραχή τ'ης και τήν τρικυμία τ'ης στην ταραχή τών στοιχείων. Κακό προαίσθημα!... Ύστερα απ' τ'ο φως τ'ο σκοτάδι, ύστερα απ' τήν καλωσύνη ή κακοκαιρία... ύστερα απ' τ'ή χαρά ή θλίψη... Κι' άλλοιμονο! ή Πολυαγαπημένη γλυκοκοιμήθηκε ήσυχα, σαν όμορφο άγγελούδι—στην «πόλη πού λάμπει» όπως έλεγε την Άθήνα.

Η Πολυαγαπημένη τ'ώρα πιά δε γυρίζει πίσω.

Ηλιογέννητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πότε ήλθε τ'ο αυτοκίνητο; Πότε έστριψε απ' τ'ο γωνιά τ'ο δρόμου κι' ούτε ή σφουρίχτρα του δεν άκούεται; Πότε χάθηκε απ' τ'α μάτια τ'ο λευκό χεράκι πού ώρες καιροτούσε;... Πότε έφυγαν τ'α γλυκά μάτια πού γελαστά, μά πόσο πονεμένα, κοιτούσαν;...

Αντίο λευκό χεράκι!... Όρα καλή, μαύρα μάτια!... Βρέχει, βρέχει δυνατά. Και τί άέρας σηκώνηκε! Όδ σπάσουν στην όρμη τ'ον τ'α παραθυρόφυλλα... Άνεβαίνον στο δωμάτιο τ'ης άδελφούλας να κλείσω τ'α τζάμια. Φτωχή καμαρούλα! Κι' ώ, αυτό τ'ο κρεβάτι! Θαρρείς πώς παίρνει ψυχ'ή και σ'ο μιλά με άπατη θλίψη. Τ'α σεντόνια άνασηκωμένα... Η κόκκινη κουβερτούλα έχει κ' λήσει ως τ'ο πάτωμα... Η σάις λόγω γέρνει στο πλάι σαν κουρασμένη... Τραβηγμένες οι λευκές κουρτίνες... Κι' όλα άποκτούν κάτι κατάνεγα, παράξενα, πού κοιτούν με πόνο, με βαθειά συμπίνοια... Μά τί ήλθα να κάνω; Όχι βέβαια να ρεμβάσω. Χτυπούν τα παράθυρα... Πεταγομαι απ' τ'ή νάρκη. Πλησιάζω να κλείσω τ'α τζάμια... να στερεώσω τ'α φύλλα... Ένας ύπερδύς άέρας με δροαίσει, μού άνακατεύει τ'α μαλλιά... Πώς σφίγγεται ή ψυχ'ή μου! Ό ούρανός κλαίει... κλαίει... Γιατί να μ'ην κλάψω κι' έγώ;...

—Κι' έχει πιά νυχτωθεί. Ξαφνικά ή άσημένια κορδέλλα τ'ης άστραπής ξεχωρίζει στο σκοτάδι, κι' ύστερα δυνατός κρότος, κάτι μακρινές φωνές... βογγητά... σαν θρήνοι... Η καταιγίδα έχει έξοσάσει κοντά... Τρομάξα... Με τ'α μαλλιά άνω-κάτω, με τ'ο πρόσωπο στή βροχή και στον άέρα. έμεινα λίγες στιγμές κι' έπειτα ξέσπασα σ' ένα βαρύ άβάσταχο κλάμμα!...

Δεν με φοβίζει τώρα τ' άνεμόβροχο, δε με τρομάζει τ'ο σκοτάδι... Μά όλα αυτά γιατί να μιλούν στην ψυχ'ή μου σαν άπαίσιον προμήνυμα;... Νοιώθω μιὰ άλλη καταιγίδα να με πλησιάζει, π'ο σκληρή, π'ο τρομακτική. Γι' αυτό άφίνο την ψυχ'ή μου να κλάψη, να κλάψη, να έλαφρώση, δίνοντας λίγη απ' τήν ταραχή τ'ης και τήν τρικυμία τ'ης στην ταραχή τών στοιχείων. Κακό προαίσθημα!... Ύστερα απ' τ'ο φως τ'ο σκοτάδι, ύστερα απ' τήν καλωσύνη ή κακοκαιρία... ύστερα απ' τ'ή χαρά ή θλίψη... Κι' άλλοιμονο! ή Πολυαγαπημένη γλυκοκοιμήθηκε ήσυχα, σαν όμορφο άγγελούδι—στην «πόλη πού λάμπει» όπως έλεγε την Άθήνα.

Η Πολυαγαπημένη τ'ώρα πιά δε γυρίζει πίσω.

Ηλιογέννητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πότε ήλθε τ'ο αυτοκίνητο; Πότε έστριψε απ' τ'ο γωνιά τ'ο δρόμου κι' ούτε ή σφουρίχτρα του δεν άκούεται; Πότε χάθηκε απ' τ'α μάτια τ'ο λευκό χεράκι πού ώρες καιροτούσε;... Πότε έφυγαν τ'α γλυκά μάτια πού γελαστά, μά πόσο πονεμένα, κοιτούσαν;...

Αντίο λευκό χεράκι!... Όρα καλή, μαύρα μάτια!... Βρέχει, βρέχει δυνατά. Και τί άέρας σηκώνηκε! Όδ σπάσουν στην όρμη τ'ον τ'α παραθυρόφυλλα... Άνεβαίνον στο δωμάτιο τ'ης άδελφούλας να κλείσω τ'α τζάμια. Φτωχή καμαρούλα! Κι' ώ, αυτό τ'ο κρεβάτι! Θαρρείς πώς παίρνει ψυχ'ή και σ'ο μιλά με άπατη θλίψη. Τ'α σεντόνια άνασηκωμένα... Η κόκκινη κουβερτούλα έχει κ' λήσει ως τ'ο πάτωμα... Η σάις λόγω γέρνει στο πλάι σαν κουρασμένη... Τραβηγμένες οι λευκές κουρτίνες... Κι' όλα άποκτούν κάτι κατάνεγα, παράξενα, πού κοιτούν με πόνο, με βαθειά συμπίνοια... Μά τί ήλθα να κάνω; Όχι βέβαια να ρεμβάσω. Χτυπούν τα παράθυρα... Πεταγομαι απ' τ'ή νάρκη. Πλησιάζω να κλείσω τ'α τζάμια... να στερεώσω τ'α φύλλα... Ένας ύπερδύς άέρας με δροαίσει, μού άνακατεύει τ'α μαλλιά... Πώς σφίγγεται ή ψυχ'ή μου! Ό ούρανός κλαίει... κλαίει... Γιατί να μ'ην κλάψω κι' έγώ;...

—Κι' έχει πιά νυχτωθεί. Ξαφνικά ή άσημένια κορδέλλα τ'ης άστραπής ξεχωρίζει στο σκοτάδι, κι' ύστερα δυνατός κρότος, κάτι μακρινές φωνές... βογγητά... σαν θρήνοι... Η καταιγίδα έχει έξοσάσει κοντά... Τρομάξα... Με τ'α μαλλιά άνω-κάτω, με τ'ο πρόσωπο στή βροχή και στον άέρα. έμεινα λίγες στιγμές κι' έπειτα ξέσπασα σ' ένα βαρύ άβάσταχο κλάμμα!...

Δεν με φοβίζει τώρα τ' άνεμόβροχο, δε με τρομάζει τ'ο σκοτάδι... Μά όλα αυτά γιατί να μιλούν στην ψυχ'ή μου σαν άπαίσιον προμήνυμα;... Νοιώθω μιὰ άλλη καταιγίδα να με πλησιάζει, π'ο σκληρή, π'ο τρομακτική. Γι' αυτό άφίνο την ψυχ'ή μου να κλάψη, να κλάψη, να έλαφρώση, δίνοντας λίγη απ' τήν ταραχή τ'ης και τήν τρικυμία τ'ης στην ταραχή τών στοιχείων. Κακό προαίσθημα!... Ύστερα απ' τ'ο φως τ'ο σκοτάδι, ύστερα απ' τήν καλωσύνη ή κακοκαιρία... ύστερα απ' τ'ή χαρά ή θλίψη... Κι' άλλοιμονο! ή Πολυαγαπημένη γλυκοκοιμήθηκε ήσυχα, σαν όμορφο άγγελούδι—στην «πόλη πού λάμπει» όπως έλεγε την Άθήνα.

Η Πολυαγαπημένη τ'ώρα πιά δε γυρίζει πίσω.

Ηλιογέννητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πότε ήλθε τ'ο αυτοκίνητο; Πότε έστριψε απ' τ'ο γωνιά τ'ο δρόμου κι' ούτε ή σφουρίχτρα του δεν άκούεται; Πότε χάθηκε απ' τ'α μάτια τ'ο λευκό χεράκι πού ώρες καιροτούσε;... Πότε έφυγαν τ'α γλυκά μάτια πού γελαστά, μά πόσο πονεμένα, κοιτούσαν;...

Αντίο λευκό χεράκι!... Όρα καλή, μαύρα μάτια!... Βρέχει, βρέχει δυνατά. Και τί άέρας σηκώνηκε! Όδ σπάσουν στην όρμη τ'ον τ'α παραθυρόφυλλα... Άνεβαίνον στο δωμάτιο τ'ης άδελφούλας να κλείσω τ'α τζάμια. Φτωχή καμαρούλα! Κι' ώ, αυτό τ'ο κρεβάτι! Θαρρείς πώς παίρνει ψυχ'ή και σ'ο μιλά με άπατη θλίψη. Τ'α σεντόνια άνασηκωμένα... Η κόκκινη κουβερτούλα έχει κ' λήσει ως τ'ο πάτωμα... Η σάις λόγω γέρνει στο πλάι σαν κουρασμένη... Τραβηγμένες οι λευκές κουρτίνες... Κι' όλα άποκτούν κάτι κατάνεγα, παράξενα, πού κοιτούν με πόνο, με βαθειά συμπίνοια... Μά τί ήλθα να κάνω; Όχι βέβαια να ρεμβάσω. Χτυπούν τα παράθυρα... Πεταγομαι απ' τ'ή νάρκη. Πλησιάζω να κλείσω τ'α τζάμια... να στερεώσω τ'α φύλλα... Ένας ύπερδύς άέρας με δροαίσει, μού άνακατεύει τ'α μαλλιά... Πώς σφίγγεται ή ψυχ'ή μου! Ό ούρανός κλαίει... κλαίει... Γιατί να μ'ην κλάψω κι' έγώ;...

—Κι' έχει πιά νυχτωθεί. Ξαφνικά ή άσημένια κορδέλλα τ'ης άστραπής ξεχωρίζει στο σκοτάδι, κι' ύστερα δυνατός κρότος, κάτι μακρινές φωνές... βογγητά... σαν θρήνοι... Η καταιγίδα έχει έξοσάσει κοντά... Τρομάξα... Με τ'α μαλλιά άνω-κάτω, με τ'ο πρόσωπο στή βροχή και στον άέρα. έμεινα λίγες στιγμές κι' έπειτα ξέσπασα σ' ένα βαρύ άβάσταχο κλάμμα!...

Δεν με φοβίζει τώρα τ' άνεμόβροχο, δε με τρομάζει τ'ο σκοτάδι... Μά όλα αυτά γιατί να μιλούν στην ψυχ'ή μου σαν άπαίσιον προμήνυμα;... Νοιώθω μιὰ άλλη καταιγίδα να με πλησιάζει, π'ο σκληρή, π'ο τρομακτική. Γι' αυτό άφίνο την ψυχ'ή μου να κλάψη, να κλάψη, να έλαφρώση, δίνοντας λίγη απ' τήν ταραχή τ'ης και τήν τρικυμία τ'ης στην ταραχή τών στοιχείων. Κακό προαίσθημα!... Ύστερα απ' τ'ο φως τ'ο σκοτάδι, ύστερα απ' τήν καλωσύνη ή κακοκαιρία... ύστερα απ' τ'ή χαρά ή θλίψη... Κι' άλλοιμονο! ή Πολυαγαπημένη γλυκοκοιμήθηκε ήσυχα, σαν όμορφο άγγελούδι—στην «πόλη πού λάμπει» όπως έλεγε την Άθήνα.

Η Πολυαγαπημένη τ'ώρα πιά δε γυρίζει πίσω.

Ηλιογέννητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πότε ήλθε τ'ο αυτοκίνητο; Πότε έστριψε απ' τ'ο γωνιά τ'ο δρόμου κι' ούτε ή σφουρίχτρα του δεν άκούεται; Πότε χάθηκε απ' τ'α μάτια τ'ο λευκό χεράκι πού ώρες καιροτούσε;... Πότε έφυγαν τ'α γλυκά μάτια πού γελαστά, μά πόσο πονεμένα, κοιτούσαν;...

Αντίο λευκό χεράκι!... Όρα καλή, μαύρα μάτια!... Βρέχει, βρέχει δυνατά. Και τί άέρας σηκώνηκε! Όδ σπάσουν στην όρμη τ'ον τ'α παραθυρόφυλλα... Άνεβαίνον στο δωμάτιο τ'ης άδελφούλας να κλείσω τ'α τζάμια. Φτωχή καμαρούλα! Κι' ώ, αυτό τ'ο κρεβάτι! Θαρρείς πώς παίρνει ψυχ'ή και σ'ο μιλά με άπατη θλίψη. Τ'α σεντόνια άνασηκωμένα... Η κόκκινη κουβερτούλα έχει κ' λήσει ως τ'ο πάτωμα... Η σάις λόγω γέρνει στο πλάι σαν κουρασμένη... Τραβηγμένες οι λευκές κουρτίνες... Κι' όλα άποκτούν κάτι κατάνεγα, παράξενα, πού κοιτούν με πόνο, με βαθειά συμπίνοια... Μά τί ήλθα να κάνω; Όχι βέβαια να ρεμβάσω. Χτυπούν τα παράθυρα... Πεταγομαι απ' τ'ή νάρκη. Πλησιάζω να κλείσω τ'α τζάμια... να στερεώσω τ'α φύλλα... Ένας ύπερδύς άέρας με δροαίσει, μού άνακατεύει τ'α μαλλιά... Πώς σφίγγεται ή ψυχ'ή μου! Ό ούρανός κλαίει... κλαίει... Γιατί να μ'ην κλάψω κι' έγώ;...

—Κι' έχει πιά νυχτωθεί. Ξαφνικά ή άσημένια κορδέλλα τ'ης άστραπής ξεχωρίζει στο σκοτάδι, κι' ύστερα δυνατός κρότος, κάτι μακρινές φωνές... βογγητά... σαν θρήνοι... Η καταιγίδα έχει έξοσάσει κοντά... Τρομάξα... Με τ'α μαλλιά άνω-κάτω, με τ'ο πρόσωπο στή βροχή και στον άέρα. έμεινα λίγες στιγμές κι' έπειτα ξέσπασα σ' ένα βαρύ άβάσταχο κλάμμα!...

Δεν με φοβίζει τώρα τ' άνεμόβροχο, δε με τρομάζει τ'ο σκοτάδι... Μά όλα αυτά γιατί να μιλούν στην ψυχ'ή μου σαν άπαίσιον προμήνυμα;... Νοιώθω μιὰ άλλη καταιγίδα να με πλησιάζει, π'ο σκληρή, π'ο τρομακτική. Γι' αυτό άφίνο την ψυχ'ή μου να κλάψη, να κλάψη, να έλαφρώση, δίνοντας λίγη απ' τήν ταραχή τ'ης και τήν τρικυμία τ'ης στην ταραχή τών στοιχείων. Κακό προαίσθημα!... Ύστερα απ' τ'ο φως τ'ο σκοτάδι, ύστερα απ' τήν καλωσύνη ή κακοκαιρία... ύστερα απ' τ'ή χαρά ή θλίψη... Κι' άλλοιμονο! ή Πολυαγαπημένη γλυκοκοιμήθηκε ήσυχα, σαν όμορφο άγγελούδι—στην «πόλη πού λάμπει» όπως έλεγε την Άθήνα.

Η Πολυαγαπημένη τ'ώρα πιά δε γυρίζει πίσω.

Ηλιογέννητη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ηλιογέννητη

Την ίδια στιγμή μπαίνει ο πατέρας.

Κρατεί ένα καλαμάρι και ρωτά: —Ποιος έφριξε λάδι στο καλαμάρι μου;

Και ο μικρός Τάκης (κάτω απ' τ'ο τραπέζι) τραγουδεί το γλύκισμα.

Κόρη τ'ο Γαλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Άθήνα, 42 δόξ Ευριπίδου, τήν 1 Σεπτεμβρίου 1931

ΔΗΛΟΣΗ

Δεν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρές γραμματόσημο, για τ'ο οποιο πρέπει να πληρώσω. Ζυγίζετε τα και βάψετε τ'ο γραμματόσημο σωστό. —Δεν άπαντάω σ'ε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα πού τ'α έχει ο Όδης γ'ος τ'ο Συνδρομητού. Τιμάται δρ. 5, ταχυδρομικώς δρ. 6, και πρέπει να τ'ον προμηθευθ'ή όποιος θέλει να λαβαίνει μέρος στην κίνηση.

ΜΕ τ'α σημερινά τ'ης Ζωγραφικής, τελειώνουν τ' Αποτελέσματα τών περσινών έκτακτων Διαγωνισμών. Δεν μένουν—γι' άργότερα—παρά τ' Αποτελέσματα τ'ο Πεντάθλου, πού τ'α έτοιμάζω τώρα. Πρωτύτερα, έλπίζω, θά δημοσιευθ'ή ή «40ή Κυριακή».

Ο Θεός άκουσε τις ήκεσις σας, Έρση Δρόσου, και τ'ώρα ο κ. Φαίδων είναι έντελώς καλά. Τόν συγκίνησε πολύ τ'ο γράμμα σου με τ'α τόσο καλά λόγια.

Μικρή Όλλανδέζα, θά είδες ότι αυτό τ'ο ψευδώνυμο σου ένέκρινε. Ναι, τώρα μπορείς ν' αλληλογραφής μαζί μου και χαίρω πολύ γι' αυτό.

Δεν μ' έκπλήττει αυτό. Πανηγυρίζω, γιατί τ'α καλά παιδιά είναι άπασχολημένα και τ'ο καλοκαίρι. Πολύ ένδιαφέροντα αυτά πού μού γράφεις για τόν Πόρο.

Σου έστειλα, Τινούλα Γουγουράκη, τ'ο φυλλάδιο πού παρήγγειλες. Περιμένω να πάρης και φευδώνυμο, για να μ'π'ες στην κίνηση πού σ' εύχαριστεί τόσο.

Σορέλλα ν' Όζια, τ'ο έλαβα κι' αυτό όπ' όφει με και δέχτηκα όλα τ'α κομμάτια πού ξεκίνησαν πριν φτάση στα χέρια σας τ'ο φυλλάδιο με τ'ή δήλωση. Άνάμεσα σ' αυτά και τ'ο δικό σου.

Έλπ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να την ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ τὸ υπενθυμίζω σὸν καθένα ἰδιαίτερος. Ἡ ἐγκαιρὴ ανανέωση τῆς συνδρομῆς εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανέωνται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1931 "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγρία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ναυτοπούλα, κ. (ΙΚ). Βερενίκη, ἀ. (ΔΓ). Ξενιτεμένο Πουλί ἀ. (Βοργιάς). Βάτραχος Νο 31, ἀ. (Συλλ. Βατρ.). Βάτραχος Νο 33, ἀ. (Συλλ. Βατρ.).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Ἰσέαν Δ. Ἀλεξοπούλου** (τὶς ἔλαβα, ἐν τάξει) **Χρυσάλλίδα** (ἔχει καλῶς· θὰ πῶ στὴν **Κόρη τῶν Ἀθηνῶν** να σὺ δηλώσῃ τὴ διεύθυνσίν της, γιὰ νὰ τῆς ἀνταποδώσῃς τὴν κάρτα) **Καυκασιαν Κόρη** (δὲν πειράζει, γράφε μου τώρα· τί ὥρατα βιβλία πού διάδασες αὐτὸν τὸν καιρὸ!) **Μικυ Μάους** (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ· διαβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὴν **Κ. τῆς Θ.** γιὰ τὸν «Νυμφίον») **Δορέτταν** (ἀ. τί ὥρατα, βλέπω, πὺ περάσατε σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομὴ!) **Ρίντερ** (πολὺ δυσανάχτωνος· γράφε μου, παιδί μου, καθαρῶτερα· στὴ στήλη τὸν Μ. Ἀγγελίων μποροῦν οἱ γραμματοσημοσουλῆκες τὰ δημοσιεύον ἀγγελίες των) **Φεγγαρόλουση Νυχτιά** (ἐκαμὲς πολὺ καλὰ· ἐλπίζω ὅτι αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἔγραψες, θὰ σοὺ ἀπαντήσουν· τὸ κομμάτι ἀργότερα, "Ὁδηγὸ ἔστειλα") **Ἐρωτὸ Μπεϊνόγλου** (ἀλλάξα τὴ διεύθυνσιν καὶ ἐρχομαι νὰ περάσῃς ἐστὶ ὥρατα καὶ τὸν ἄλλον ἐνάμιον μῆνα στὴν ἐξοχή) **Χρίστον Παπαχρηστοπούλου** (τὰ διεβίβασα· ἔστειλα) **Δευνάταν** (τὰ ἔλαβα ἔλα· ναι, ὁ μῦθος ἐκεῖνος φαίνεται σὰν διασκευὴ αὐτοῦ ποὺ βρήκες στὸ γαλλικὸ βιβλίο· ὁ πωροδότης εἶναι ἀρκετὰ διαφορετικὸς) **Ζωρζέτταν Φαρμπινέξη** ("Ὁδηγὸν ἔστειλα") **Κατετὰν Μιαούλην** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμά· ναι, νὰ προκηρύξετε αὐτὸ τὸ Διαγωνισμὸ) **Πέτρον Ριοναί** (ἔλαβα· φέρε μου· ὁ κ. Φ. ἀκόμη) **Χαρ. Βαζῆκον** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, τόμον ἔστειλα) **Κύννον τοῦ Ἰονίου** (σ' ὁποῖους θέλεις μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος· γιὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη τί νὰ σοὺ πῶ; θὰ τὰ βρεῖς μόνος σου διαβάζοντας προσεκτικὰ τὸ φύλλο...) **Πικηφόρον Οὐδρανὸν** (σὲ ὅσους θέλεις· ἔστειλα) **Πίκμαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ) **Φάουστ** (πρέπει νὰ

στείλῃς ἀκόμα δρ. 4,80) **Πολυβό-την** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Δ. Ἀποστολάκον, Πόνου Δάκρυ, Δ. Ι. Κυριακὸν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Αὐγούστου θάπαντῇσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ 256ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 5 Νοεμβρίου.

545. Δεξιόγραφος

Τὸ ἔθνος τῶν βαρβάρων
Ἐνόνεις μ' ἓνα πρᾶγμα
Ποῦ ἀπὸ τὸ στόμα βγαίνει
Καὶ μὰ θεὰ ἄρον-ἄρον
Ἀπὸ τὰ σκότη· θάμμα—
Στὸ φῶς πάλι ἀνεβαίνει.

(Κεφαλωνίτης)

546. Μεταγραμματισμός

Τὴν κεφαλὴ τυράννου
Πολὺ γνωστοῦ σου ἀλλάζω,
Κι' ἄλλον, ἀλλὰ Ῥωμαῖο,
Στὴ θέσιν του κοιτάζω.
Ταρζάν

547. Λογοπαικτικὸς Ἀναγραμματισμὸς

Μιά βοή σ' ἀρκεῖ
Νάναγραμματισμοῦ
Καὶ νὰ σχηματίσῃς
Χόρ' αὐστριακῇ.

Κυρὰ-Φροσύνη

548. Δίνιγμα

Γενναῖος γενναῖον
Τ' ἀρσενικὸν μόνον
Θεὰ τῶν ἀρχαίων
Τὸ θηλυκὸ μου.

Βάσιγκτων

549. Πυραμίδ

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω· σύμφωνον, στοιχείον, μάγισσα, ἀρχαῖος πλουσιώτατος βασιλεὺς, περίφημον ὄρος. Καθέτως οἱ σταυροὶ χώρα τῆς Ἀσίας.

Θέμις

550. Κρυπτογραφικὸν

123452678=Θαλασσοπόρος
234528 =Ζῶον
3452 =Ἀρχαία πόλις
434578 =Φιλόσοφος
57378 =Μόνον τ. ἀνθρώπου
62678 =Τέρας
7532 =Βασίλισσα
84528 =Μετεωρολογικὸν
Γεώργιος Ἀβέρωφ

551. Ἐπιγραφὴ

Ν Ι Ε Γ Υ Φ Ν Ο
Ν Ο Τ Α Ν Υ Δ Α
Ν Ε Μ Ω Ρ Π Ε Π

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Ἰὰς

552. Μικτὸν

η - φ δ - ει - τ - ει - δδσxn
Φρανσῖνα

553. Γεῖφος

ἔωλα		Τ	
ἔωλα	ἔωλα	Τ	Τ
	σβ		Τ
ἔωλα	ἔωλα	Τ	Τ
	ἔωλα		Τ

Εὐστράτιος Παζινὸς

Α Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 25

338. Ἀνάπανσις (ἀνά, παῦσις).
—339. Ταψί (τά, ψι).—340. Πάρις-Πάρος.—341. Πάτμος-ἀτμός.
342. Τὸ κρομμύδι.—343.

Υ Α Σ 344. **Μόνη κτημά-Π Π Α μάτων ἡ ἀρετὴ ἀ-Ο Ο Κ ναφαίρετον.** (Ἡ ἀ-Α Χ Ε Λ Ω Ο Σ νάνωσις κατὰ Ι Α Α στήλας ἐκ δεξιῶν, Μ Ω Ι ἐκ τῶν κάτω καὶ Α Ν Σ τῶν ἄνω ἐναλλάξ).—345-349. Διὰ τοῦ Ρ: ὄρος, ράπτω, ἔρις, ροῦς, ὄρκος.—350-354. Τὸ περὶ τῶν εἶναι τὸ Π: Παλαμᾶς, ἈΠπελῆς, ἄρΠΑ, ΝεοΠτόλεμος, ΕὐρίΠιδης.—355. ΑΘΗΝΑΙ (Ἀσβῆς, Θυμῶδης, Ἥττα, Νέος, Ἀφειτηρία, Ἰλαρός).—356. Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει.—357. Καὶ μετ' ἀνόμων ἐλογίσθη (καί, μετὰ νο, μοναί, λογ' εἰς θῆ.)

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἐκ τῶν ἐν παρενθέσει ἐριθμῶν, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἑσπεριοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἀδελφούλα μου, δρ. 20 / 50 καὶ 7,50 /
Ἀναδυομένη, δρ. 25 / 6 καὶ 8,50 /
Ἀνάμια σὲ τρεῖς γυναῖκες, δρ. 35 / 5 καὶ 7 /

Δὲν εἰμ' ἐγὼ, δρ. 20 / 5 καὶ 7 /
Θεατρὸν, Τόμος Β' δρ. 40 / 6,50 καὶ 9 /
Τόμος Γ' δρ. 30 / 6 καὶ 7,50 /

Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80 / 5 καὶ 7 /
Κατήφορος, δρ. 50 / 6,50 καὶ 9 /
Κόκκινος Βράχος, δρ. 20 / 5 καὶ 7 /

Κοσμοῦ καὶ Κοσμᾶς, δρ. 30 / 6,50 καὶ 8,50 /
Λάουρα, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9 /
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 17 / 5,50 καὶ 7,50 /

Μητριά, δρ. 15 / 4 καὶ 6 /
Μυστικὸ Ἀρραβῶνες, δρ. 45 / 6 καὶ 9 /
Τὸ Μυστικὸ τῆς κοντέσσης Βαλεράνας, δρ. 15 / 4 καὶ 6 /

Παιδικὸν Θεατρὸν, Δύο τόμοι, ἕκαστος δρ. 17 / 5,50 καὶ 7,50 /

Πετρίδες στὸν Ἥλιο, δρ. 20 / 5 καὶ 7 /

Πλοῦσοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9 /

Στάχυα καὶ Παπαρούνες, δρ. 15 / 6 καὶ 8 /

Στέλλα Βιολάντη, δρ. 20 / 5 καὶ 7 /

Τερέζα Βάρο-Δακκόστα, δρ. 25 / 5,50 καὶ 7,50 /

Τίμοι καὶ Ἀτίμοι, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9 /

Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9 /

Τυχεροὶ καὶ Ἀτυχοί, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9 /

Ὁ Τρελλὸς μετὰ τοὺς Κόκκινους Κρί-
νους, δρ. 20 / 6,50 καὶ 9 /

Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 30 / 6,50 καὶ 9 /

La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ
«Κακοῦ Δρόμου», δρ. 15 / 5 καὶ 7 /

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΛΑ' 589 /

Τρισακάταρε, σπρέε τὰ πυρὰ ἄλλου·
γιατὶ δὲν ἔχω ὀρεξὶν γιὰ φακάριας...

Ἄα! Ἱ κάσμος, καλέ! δὲν ἐννοοῦν
νὰ μ' ἀφήσουν νὰ ἰδιωτεύω!

ΓΟΡΑΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

ΛΑ' 590 /

Διαπλαστοῦλα, ἀλληγογραφῶ, ἀνταλλάσ-
σω τετραδιάκια, κάρτες ἠθοποιῶν, ξε-
χωριστὰ μετὰ Μικρομηνιά, Ἐρμάνη, Πόνου
Δάκρυ, Βατράχους 15, 47, Ὀψωνία, Χω-
ρίς Φτερά, Τρελλὸν Βιολιστὴν, Χρυσόνει-
ρον, Τυφλὸν Καλλιτέχνην, Γαρόνεια, Λογ-
κριν, Ἀφρικανὰ, Λευκάτα, Χρυσὴ Καρδιά,
Μπετόδεν, Λυσόχαρτο, Σιμῶνη, Παλιὰ Ἀ-
θήνα, Σαρδανάπαλον, Μιμῶζα Δεχθεῖς·
περιμένω.

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΑΟΥΣΤ

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Διηγηματοῦ
μετὰ τὴν παρομιαν ἐξέδοι σακκὶ δὲν
στῆκειν ΟΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ: Προθεσμία
μηνιαία. Συμμετοχὴ δίδραχμος, εἰς γραμ-
ματοσῆμα. Ἐκλέβε Βορειοηπειρώτη, Κινε-
ζοῦλα, Γκαργκόλη, Γλυκὸ Χαμόγελο, Χρι-
στογεννητικὸ Δένδρον, Βελόφορος Ἀρ-
τεμῖς, Γαλανομάτα καὶ ὅλα τὰ Διαπλαστοῦ-
ποῦλα, νὰ περιμένω ὑποστήριξη; Βραβεῖα
ἐκλεκτὰ Δις; Κώσταν Κωσταντουράκη
Σμύρνης 7. Ἡράκλειον Κρήτης.

ΛΑ' 591 /

Κεῖς τῆς Θαλάσσης, εὐχαριστῶ γιὰ
τὴν ἐγγενεῖάν σου, ἀνταλλάσσω τετρα-
διάκι.

Σταυρωτὰς

ΛΑ' 592 /

Πρωτομνησκόντας στὸ σολομὸν μαεζι-
τὰ ἀλληγογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴ Μ.
Μυστικῶν, μετὰ παιδιὰ 13 ἐτῶν καὶ ματ.
Δις: Κώσταν Κωσταντουράκη, Σμύρ-
νης 7. Ἡράκλειον Κρήτης. διὰ:

Μαργαρίτα τοῦ Φάουστ

ΛΑ' 593 /

Χρυσόνειρον, Ἀρλίτα, εὐχαριστῶ γιὰ
τὴν πρότασιν. Ὁ ἀπαντήσῃ σὲ λίγο.

Πνευμόφυλλο

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὸς κάθε παραγ-
γελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡμεῶς,
πρέπει γὰ συνοδεύεσθαι καὶ μετὰ τυπωμέ-
νη ταῖνια, ἀπ' αὐτὴς μετὰ τῆς ὁποίας σὺς στέλ-
νεται τὸ φύλλο καθεῖς ἐβδομάδα.

Πῶς θὰ περάσετε πιδὲ εὐχάριστα

τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστιμο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους πε-
ρισσότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ,
ὅπου θὰ πᾶτε, — ἀλλὰ καὶ ὅπου θὰ μείνετε, — γιὰ νὰ
περάσετε τὶς Διακοπές.

Κε' ἓνας μόνος Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρ-
κεῖ, μετὰ 400 τοὺς σελίδες, μετὰ τὰ τρία ἢ τέσσαρα μυθι-
στορημὰτά του καὶ μετὰ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν
πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ**
1930, πού ἔχει 600 σελίδες ὁ καθένας καὶ 14 μυθι-
στορημὰτα οἱ δύο μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια
συχνά. Συμβουλευθῇτε τὸν καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν
προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!